

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΓΓΓΛΕΣΗΣ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΕΤΟΣ Γ΄.

Έν Αθήναις τῇ 1 Σεπτεμβρίου 1890

ΑΡΙΘ. 9

Η ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΑΥΓΟΥΣΤΑ—ΒΙΚΤΩΡΙΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΕΙΜΕΝΟΝ

Δεκαήμερον, υπό Καιροσκόπου — Εικόνες καὶ σκηναί: Καυγᾶς, υπό Μιχαὴλ Μητσάκη — Ἰδὴν Τουργενέφ: Ὁ Πρῶτος Ἐρωσ (μυθιστορία συνέχεια) υπό Π. Ι. Φέρμπου. — Ἡ Νησιωτοπούλα (ποίημα) υπό Κ. Δ. Κρυστάλλη. — Ἐκδίκησις ὀφειλέτου: Σκαλάθηρα. (Μίμησις *Arm. Silvestre*) υπό Π. Ι. Φ. — Διάφορα Περίεργα: Τὰ σχολειακὰ ταμειυτήρια — Εἰκόνες: Ἡ αὐτοκράτειρα Βικτωρία—Σκορδοπόλης—Παρθενῶν. — Νεώτερα: Ἐπιστημονικὰ καὶ Καλλιτεχνικὰ—Δημοσιεύματα — Εὐτράπελα—Γράμματα—Κρίσις τοῦ 1 ποιητ. διαγωνισμ. πρὸς σύνθεσιν ἐξαστήχου.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Ἡ αὐτοκράτειρα Αὐγούστα Βικτωρία — Σκορδοπόλης — Ἑλληνικαὶ Ἀρχαιότητες — Ὁ Παρθενῶν.

ΚΑΡΔΙΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ

Οὕτως ἐπιγράφεται τὸ νέον μυθιστόρημα, ὅπερ θὰ καταχωρισθῆ ἐν τῷ «Ἀθηναϊκῷ Μουσείῳ» μετὰ τὸν Πρῶτον ἔρωτα, οὐ τὸ τέλος ἐγγίζει. Τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως Παύλου Βουρζέ (*Paul Bourget*) τοῦ γνωστοῦ ποιητοῦ, τεχνοκρίτου καὶ μυθιστοριογράφου, ἀρκεῖ αὐτὸ καὶ μόνον νὰ ἀναφέρῃ τις πρὸς ἐκ-

τίμησιν τοῦ ἔργου τούτου. Ὁ βαθὺς ψυχολόγος συγγραφεὺς μετ' ἀμυήτου χάριτος καὶ τέχνης καὶ ἐπαγωγότατης διηγήσεως ἐπιδεικνύει ἡμῖν ἐν αὐτῷ μίαν ὄψιν τῆς ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ καὶ ἀποδεικνύει μέγα τι, ὅπερ μανθάνει ὁ ἀνθρωπος μόνον ἀφ' οὗ ἀξιοθῆ νὰ ἀναγνώσῃ τὴν

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΝ ΚΑΡΔΙΑΝ

Τὸ μυθιστόρημα εἶνε νεώτατον. Τὴν μετάφρασιν ἀνέλαβεν ὁ διακεκριμένος λόγιος κ. Π. Ι. Φέρμπου, καὶ τοῦτο βεβαίως εἶνε ἡ καλλίτερα σύστασις περὶ τῆς τελειότητος αὐτῆς.

ΟΛΩΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ θὰ εἶνε τὸ προσεχὲς ἡμῶν φύλλον. Ἐκ τῆς ἴλης δυνάμεθα ν' ἀναφέρωμεν ἀπὸ τοῦδε, τοῦ κ. Χ. Ἀννίνου τὰ ΧΡΟΝΙΚΑ ΜΙΑΣ ΔΕΚΑΕΤΙΑΣ, ἀπόσπασμα ἀνεκδοτικῶν ἱστορικῶν μελετῶν τοῦ ἡμετέρου γνωστοῦ λογιου περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ὁθωνος, τοῦ κ. Ἀχιλλέως Παράσχου ποίημα ΙΣΠΑΝΟΣ ΚΑΙ ΙΤΑΛΟΣ, ἐκ τῶν ποιητικῶν ἐθνολογικῶν συγκρίσεων τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν ποιητοῦ, ἐξ ὧν ἐδημοσίευσεν ἦδη ἀλλαχοῦ τὸν «Γερμανὸν καὶ Γάλλον», καὶ ἐκ τῆς σειράς τῶν «Εἰκόνων καὶ Σκηνῶν» τοῦ κ. Μιχαὴλ Μητσάκη, ἦν ἠρξίσαμεν δημοσιεύοντες, τὰ ΘΕΑΜΑΤΑ ΤΟΥ ΨΥΡΡΗ. Εἰκόνας δὲ θὰ ἔχωμεν τὸν ΝΕΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟΝ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, τὸν ἐσχάτως στήθέντα ἐν Κ)πόλει ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ ΤΟΥ ΖΑΪΠΑ, τὸν ἀποθανόντα Μ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΝ, κλπ.

ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ

Οι σαλιγκαροὶ τῶν ἐθνῶν. — Φθινόπωρον. —
 'Ο καλλίτερος φωτισμὸς τῶν Ἀθηνῶν. — Ἐπι-
 τύμβιον Ξενοδοχείου.

Ἄρχαιος ἐκεῖνος διάσημος σαγκα-
 ροστῆς καὶ ἀσχημομούρης Αἰώωπος
 διηγεῖτ' εἰς ἓνα τῶν γνωστότερον καὶ
 ὤραιοτέρων μύθων του ὅτι κάποιος ἐ-
 τηγάνιζε μίαν φθορὰν σαλιγκαρία, ἐκεῖ-
 να δέ, μόλις ἐπετέθησαν ἐπὶ τῆς πυ-
 ρᾶς κ' αἱ φλόγες περιέβαλον τὰ κελύ-
 φη ἐντὸς τῶν ὁποίων ἦσαν χωμένα,
 ἤρχισεν νὰ τσιτσίριζον, κατὰ τὴν οὐχ
 ἤττον γνωστὴν φρασολογίαν ἐνὸς βου-
 λευτοῦ, ἐσύριζαν, ἐκριζαν καὶ παντοιο-
 τρόπως ἐθορύβουν· τότε δὲ ὁ τηγανιστῆς
 ἀγανακτῆσας «Ὡ μωρότατα ζῶα, εἶπεν,
 ἐνῶ τὰ σπῆτια σας καίονται σεῖς τραγου-
 δεῖτε;». Καὶ τὴν μὲν ἀπάντησιν τῶν σα-
 λιγκαριῶν δὲν μετέδωκεν ἡμῖν ὁ μυθογρά-
 φος, θὰ ἔλεγεν ὅμως κανεὶς ὅτι ὁ γέρον
 φροῦξ ὅταν ἔκαμνε τὸν μῦθον του θὰ εἶχεν
 ὑπ' ὄψιν τοὺς μέλλοντας ἀπογόνους του,
 (ἀφ' οὗ τότε καὶ αὐτὴ ἡ Φρυγία ἦτον Ἑλ-
 λάς, ἐνῶ τότε κοντεύουν νὰ μὴν εἶνε
 οὔτε αἱ Ἀθῆναι), οἵτινες ἀπόγονοι φέρουν
 μὲν κοινῶς τὸ ὄνομα «Ἕλληνας», τίποτε
 ὅμως δὲν θὰ ἐμπόδιζεν ἴσως νὰ ὀνομα-
 σθοῦν ἄριστα καὶ «οἱ σαλιγκαροὶ τῶν ἐ-
 θνῶν». Καὶ ταῦτα μὲν ἕως προμικροῦ θὰ
 ἠδύναντο νὰ θεωρηθοῦν ὡς λεγόμενα κατὰ
 τὸ ρητορικὸν ἐκεῖνο σχῆμα τὸ καλούμε-
 νον «μεταφορά» καὶ ἀφορῶντα ἀορίστως
 τὴν ἐν γένει κατάστασιν τοῦ ἡμετέρου ἔ-
 θνους, μὴ διαφέρουσαν προφανῶς καὶ
 πάρα πολὺ ἐκείνης κελύφους κοχλίου τε-
 θέντος ἐπὶ ἀνθρακίᾳς. Μετὰ τὴν τελευ-
 ταίαν ὅμως πυρκαϊάν τῆς Θεσσαλονίκης,
 τυχαίαν ἢ σκόπιμον, ἐπακολουθοῦσαν τὰς
 πυρπολήσεις ὀλοκλήρων χωρίων καὶ κω-
 μῶν τῆς Κρήτης κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος,
 καὶ διαδεχομένην ἐφέτος τοὺς πανταχοῦ
 τῆς ἐλευθέρας ἑλληνικῆς γῆς φρικαλέους
 ἐμπρησμοὺς τῶν δασῶν μας, οἵτινες πα-
 ρίστων τὴν χώραν ἡμῶν κατακαυομένην
 ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον, νομίζω ὅτι ἡ μετα-
 φόρᾳ χάνει πλέον ἐντελῶς τὰ δικαιώματά
 της, ὁ μῦθος παύει νὰ εἶνε μῦθος καὶ νὰ
 ἔχη ἐπινοηθῆ εἰς τὴν Μικράσίαν πρὸ ἑκα-
 τοντῶν αἰῶνων, ὑποθέτω δὲ ὅτι ἂν πα-
 ρετηροῦμεν μὲ προσοχὴν πρὸς τὰ πέρατα
 τοῦ πυριφλέκτου ἀφ' ὅλων τῶν γωνιῶν ἑλ-
 ληνικοῦ ὀρίζοντος θὰ ἐδλέπαμεν διαγρα-
 φομένην ἐπ' αὐτοῦ, φανταστικῶς κολοσ-
 σαίαν, μὲ παμμέγεθες στόμα καὶ πλατύ-
 τατον μείδιμα, τὴν τερατώδη μορφήν
 τοῦ πονηροτάτου Φρυγῆος λέγουσαν: «Ὡ
 μωρότατα ζῶα, τῶν οἰκιῶν ὑμῶν ἐμπιπρα-
 μένων, σεῖς ... ἐτοιμάζεσθε νὰ κάμετε ἐ-
 κλογάς;».

✱

Ἐπὶ τοῦ ἀμαυροῦ οὐρανοῦ κυλίνονται
 σκοτεινὰ νέφη. Ὡς ἀραβικοὶ ἵπποι, τι-
 νάσθουν θὰ ἔλεγεσ τὴν μαύρην χαίτην
 των, κινουῦνται μετὰ τάχους, πηγαίνου-
 ρονται, τρέχουν ἐπ' αὐτοῦ, φέροντα τὴν
 καταγιῖδα. Ὁ ἀνεμος ὀπαράττει τὰ πλευ-
 ρά των καὶ ἀπὸ τῶν πληγῶν ἐκπιδῶσιν
 ἀστραπαὶ λευκαί. Ἐπὶ τῶν στεγῶν στρο-
 βιλίζου ἐκφρονες οἱ ἀνεμοδείκται, καὶ τὰ

πουλάκια, φεύγοντα τὴν θύελλαν, χαμαι-
 πετῆ πάλλουν τὴν πτέρυγα, δὲν τολμοῦν
 νὰ ἀρθοῦν ὑπὲρ τὸ ἔδαφος. Τῶν ὑψηλῶν
 δένδρων τρέμουν αἱ κορυφαί. Βρέχει. Τοῦ
 ἕτεοῦ οἱ σταλαγμοὶ τραχεῖς πλῆπτουν τὰ
 φυλλώματα καὶ περιλούουν τοὺς κορμούς.
 Ἐκτῶν ἀετωμάτων τῶν οἰκιῶν καταλείβε-
 ται εἰς καταρράκτας τὸ ὕδωρ. Καὶ εἰς τὰς
 ὁδοὺς, τὰ ρυάκια, ὀγκούμενα εἰς ἀπροσδο-
 κήτους χειμάρρους, παρασύρουν εἰς τὰ
 λασπῶδη των κύματα τὰ ἄνθη τοῦ καλο-
 καιριοῦ. Τί νὰ κάμη κανεὶς ὅταν βρέχη
 οὕτως, ὡς διὰ νέον κατακλυσμόν, καὶ δὲ
 ἀναγκάζη νὰ μένης κλεισμένος εἰς τὸ
 σπῆτι; Μερικοὶ παίρνουν κανὲν βιβλίον,
 διὰ νὰ διώξουν γρηγορώτερα τὸν ὑποσκί-
 ζοντα χρόνον. Ἄλλοι ὀμιλοῦν πολιτικά,
 ἄλλοι κρίνουν σοβαρῶς τὰ ζητήματα τῆς
 ἡμέρας, τὸ νέον ἔργον τοῦ συγγραφέως
 τοῦ συρμοῦ ἢ τὴν προχθὲς παιχθεῖσαν ὀ-
 περαν· ἄλλοι συζητοῦν περὶ σκύλων καὶ
 ἀλόγων ἢ περὶ τῶν ὠραίων γυναικῶν τῆς
 ἐποχῆς. Ἄλλοι κάμνουν μεταξὺ των κα-
 λαμπούρια καὶ ἄλλοι κυττάζουν ζωγρα-
 φίες. Καὶ ἐγώ, ἀρκοῦμαι ν' ἀκούω τὸν ἡ-
 χον τοῦ νεροῦ, πίπτοντος ἐπάνω εἰς τὸ
 νερόν. Τοὺς στίχους αὐτοῦ τοῦ παλαιοῦ
 ἐκείνου Γκωτιέ, — διότι εἶνε στίχοι εἰς ἀ-
 θλιεστάτην περὶ τὴν ὄνομα καὶ πρῶγμα
 ἑλληνικὴν παράφρασιν — ἐκρίνα καλὸν νὰ
 σᾶς παρατάξω ἐδῶ, ὡς καλλίτερον παντὸς
 ἰδικοῦ μου λόγου καὶ χαιρετισμόν διὰ τὸ
 ἀρχίσαν μὲ τὸν Σεπτέμβριον φθινόπωρον,
 τὸ «ὥρῶν» φθινόπωρον τῶν ποιητῶν, μὲ
 τὰς ραγδαίας καὶ πλκτικὰς του βροχὰς,
 αἵτινες μᾶς ἐπεσκεψθῆσαν τὸ πρῶτον τὴν
 παρελθοῦσαν ἑβδομάδα. Καὶ τοὺς ἐδιά-
 λεξα κατὰ προτίμησιν, διότι εἶνε συγχρό-
 νως καὶ ἡ ἀκριβεστέρᾳ εἰκῶν τῆς ἀνίας
 τῆς ἀθηναϊκῆς ζωῆς κατὰ τὴν ὥραν αὐ-
 τὴν καὶ τὸν ἀδελφόν της χειμῶνα, ἂν συλ-
 λογισθῆτε μάλιστα ὅτι ἀπ' αὐτὴν λείπουν
 ἕξ ἀνάγκης καὶ αὐταῖς ἡ «ζωγραφίαι» καὶ
 «ἡ νέαις ὕπεραις» καὶ «τὰ βιβλία τοῦ
 συρμοῦ» καὶ μόνον μένουν τὰ πολιτικά
 καὶ τὸ πολὺ-πολὺ τὰ ἀπαισία κολαμπού-
 ρια. Ὅσον δὲ διὰ νὰ ἀρκῆται κανεὶς «ν'
 ἀκούη τὸν ἡχον τοῦ νεροῦ ποῦ πέφτει
 ἐπάνω στὸ νερόν» πολὺ ὀλίγοι μοῦ φαί-
 νεται ὅτι θὰ εὐρίσκοντο εἰς τὰς Ἀθῆνας
 εὐχαριστούμενοι εἰς τοιαύτας τόσον λι-
 τὰς καλαισθητικὰς ἀπολαύσεις.

✱

Θὰ εἶχεν ὅμως ἴσως καὶ ἄλλο τι ν' ἀπο-
 λαύσῃ κανεὶς, ἂν ἦταν ὀλίγον ἀπὸ τὸ
 σκαρὶ τοῦ κυρίου Γκωτιέ, κατὰ τὰς ἡμέ-
 ρας αὐτὰς τῶν βροχῶν τῆς τελευταίας ἑ-
 ὀδομάδος, καὶ θὰ ἦσαν αἱ φανταστικαὶ ἀ-
 στραπαὶ τῆς περασμένης Τρίτης. Ὅποιος
 ἔμεινεν ἐξυπνος τὴν νύκτα ἐκείνην ἡμ-
 πορεῖ νὰ εἶνε βέβαιος ὅτι εἶδε τὴν Ἀττι-
 κὴν ὑπὸ μίαν τῶν σπανιωτέρων καὶ θαυ-
 μασιωτέρων αὐτῆς ὄψεων. Καὶ ὅποιος
 δὲν ἔμεινε, ἂς περιμένη τὴν πρώτην ἀ-
 νάλογον νυχτιὰν τοῦ ἐρχομένου χειμῶ-
 νος διὰ νὰ τὴν ἰδῆ. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι τὸ
 κυριώτερον πρῶγμα ποῦ θὰ ἰδῆ θὰ εἶνε
 πρῶτον σκοτάδι πίσσα, διὰ τὴν πυκνό-
 τητα τοῦ ὁποίου πρὸς τὴν ἀξιώτημον κυ-
 ρίαν Νύκτα θὰ συννεγάζεται ἐναμίλλως
 καὶ ἡ ἐντιμος δέσποινα Ἐταιρία τοῦ Φω-
 ταερίου καὶ οἱ ἄλλοι ἀρμόδιοι, καλύπτουν

καὶ πόλιν καὶ βουνὰ καὶ κάμπον καὶ γῆν
 καὶ θάλασσαν, δεῦτερον δὲ οὐρανὸν ἀ-
 γριομούτην καὶ συννεφιασμένον τόσον
 ὡσάν ἀπέραντον μαῦρον καταπέτασμα νὰ
 τὸν εἶχεν ὅλον σκεπασμένον. Ἄλλ' ὅταν
 ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλον ἄκρον τοῦ τυ-
 φλοῦ αὐτοῦ ὀρίζοντος ὡς ἓνα κολοσσαῖον
 ἀόρατον χερί ἀνασκόνηεν νομίζεις δια-
 μιᾶς ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸ καταπέ-
 τασμα αὐτὸ καὶ χύνει ἐπὶ τῆς μαυρίλας
 αὐτῆς κ' ἐπ' αὐτοῦ τοῦ οὐρανοῦ ὡς αἰ-
 θνίδιον πέλαγος φωτὸς κρυπτομένου ἐξο-
 πίσω του κ' ἐξορμῶντος διὰ μίαν στιγμὴν
 διὰ νὰ σβυσθῆ πάλιν ἀμέσως, ἀλλ' ὄχι χω-
 ρίς νὰ καταλάμψῃ προτίτερα τὴν πόλιν
 ἐν ἀπροσδοκῆτῳ κύματι φλογος καὶ ριψῆ
 λευκῆς αἴγλης σινδόνα ἐπὶ τῶν βουνῶν
 καὶ πυρπολήσῃ ἐπὶ ἐν λεπτῶν τὰ κύμα-
 τα τοῦ Σαρωνικοῦ καὶ ἀποκαλύψῃ τὸν
 Λυκαθηπτόν ἐγειρόμενον ἐν τῇ σκιᾷ ὡς
 πανύψηλον ἐνεδρεῦοντα σιωπῶν κακο-
 ποιόν καὶ ἀναρπάσῃ εἰς τὸ πέρασμά του
 ὡς διὰ νὰ τὴν ἀνεβάσῃ αἰθερίαν εἰς ἕψη
 ἀπροσπέλαστα ἐν ἀποθεώσει τὴν Ἀκρό-
 πολιν, ὑποθέτω ὅτι ἂν εἶρη πῶς τοιαύτην
 τῆς πρωτευούσης μας εἰκόνα δὲν τὴν ἐ-
 φαντάζετο βεβαίως, ἔστω καὶ ἂν εἶδε τὰς
 μεγαλοπρεπεῖς φωτοχυσίας τῶν ἐπισήμων
 ἑορτῶν μας, ἢ τὰ πυροτεχνήματα τῶν
 θεάτρων καὶ τῶν καφφενείων μας, ἢ καὶ
 αὐτὰς τὰς περιοδικὰς ἐκλαμψίας τοῦ ἡ-
 λεκτροκοῦ, ὧν μίαν εἶχαμεν καὶ προχθὲς
 διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Τσάρου. Ἐν ἐκ τῶν
 μᾶλλον ἐνδιαφερόντων τὰς Ἀθῆνας ζητη-
 μάτων εἶνε καὶ τὸ τοῦ φωτισμοῦ. Ἀπὸ
 τὴν περασμένην ὅμως Τρίτην, ἐγώ τοῦ-
 λάχιστον ἔλυσά τὸ ζήτημα κ' ἐπέισθην
 ὅτι τὸ καλλίτερον σύστημα φωτισμοῦ διὰ
 τὰς Ἀθῆνας εἶνε τὸ διὰ τῶν ἀστραπῶν.

✱

Αἰωνία ἡ μνήμη καὶ τῶν θερινῶν θεά-
 τρων! Πρώϊμα-πρώϊμα τὰ ἐσαδάνωσεν ἐ-
 φέτος ὁ καιρὸς. Καὶ ἂν θελήσουν νὰ ἐξα-
 κολουθήσουν, θὰ εἶνε πλέον βραχνιασμένα
 καὶ κροσολογημένα, ὡς ἄρρωστα ἀπὸ ἱμ-
 φλουέντζαν. Παρατηρήθη ὅτι οἱ ἱππῶται
 τῆς Ὀμίχλης δὲν ἀντέχουν τόσον καὶ εἰς
 τὴν Συννεφίαν, τὰ δὲ Λαγυρνιαὶ μὲ τὰ
 πρώτα ἀμέσως ψύχη σπεύδουν νὰ κατα-
 φύγουν εἰς τὰ χειμαδιά των. Οἱ Μυλωνά-
 δες δὲν πιστεῖω νὰ ἐπιμείνουν πολὺ ν'
 ἀλέθουν τὸ χονδρόκοκκον ἀλάτι τῶν εὐ-
 φυολογιῶν των καὶ τὸ Τέλος τῆς Μαρού-
 λας προανήγγελλε φαίνεται καὶ τὸ Τέλος
 τῶν Εἰσπράξεων, δρᾶμα ἄνευ ἰσμάτων,
 φρικῶδες ὄχι πλ-ον διὰ τοὺς θεατάς, ἀλλὰ
 διὰ τοὺς θιασάρχας. Ἐπὶ τοῦ νεοσκαφῶς
 τάφου τῆς ἐφετεινῆς θερινῆς θεατροπε-
 ριόδου καταθέτομεν εὐλαβῶς ἐν ἐγχειρί-
 διον, μίαν λιαρόκαππαν, μίαν μπασσαβιό-
 λαν καὶ μίαν ποδιᾶν ἀνδριώτισσας.

✱

Ἐπιτύμβιον εἰς Ξενοδοχείον.
 Ἐἷς φίλος μου, μεθ' οὗ διέβιασα προχθὲς
 τὴν ὁδὸν Σταδίου, ἰδὼν τὴν παραμένου-
 σαν ἀκόμη γαλλικὴν ἐπιγραφήν τοῦ κλει-
 σθέντος Ξενοδοχείου τῆς Αἰγύπτου, ἐκρι-
 νεν εὐλογον νὰ τοῦ κολλήσῃ ἐκ τοῦ προ-
 χείρου καὶ τὸ ἐπιτύμβιον του, καὶ λαβὼν
 τὴν δέουσαν τραγικὴν στάσιν ἐξεφώνησε:

Ci-gît
 Hôtel d' Egypte

Καιροσκόπος

ΕΙΚΟΝΕΣ ΚΑΙ ΣΚΗΝΑΙ
ΚΑΥΓΑΣ

Υπό τὸ τρομαλέον φέγγος τοῦ φανοῦ, συνεπλάκησαν οἱ δύο κουτσαδάκνιδες. Πρὸ ὥρας ἤδη, ἐρίσαντες ἐμπροσθεν τῆς τραπέζης τοῦ παρακειμένου καθφενείου, ὅπου ἐκάθηντο μαζί, εἶχαν ἐγερθῆ, καὶ ἠπειλοῦντο. Ἐν τῇ ἀσελήνῳ νυκτί, ἐπὶ τῆς σκοτεινῆς πλατείας, ἐφ' ἧς τὸ γάμος τοῦ ἀεριοφωτος διέχυνεν ἀμυδρὰν λάμψιν, ὁ εἷς εἶχεν ἀνασπᾶσθαι πελωρίαν κάμαν, ἐξαστράπτουσαν, καὶ πεδόλδερ ὁ ἕτερος προτείνῃ. Καὶ ἀπὸ μακρὰν, ἰστάμενος ὁ πρῶτος εἰς τὸ πεζοδρόμιον, ἐπάνω, κάτω ὁ ἄλλος, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ, ἀπέναντι, προσδύλεπονται ἀγρίως, ἐν ἀνορθώσει μυστικῶν καὶ κομῶν, λοιδοροῦνται ἀμοιβαίως, φαίνοντ' ἐτοιμοὶ νὰ ἐξορμήσουν κατ' ἀλλήλων. Ἀπὸ τοῦ βραχνοῦ των λάρυγγος, ἀρτίως προφανῶς οἰνοβραχέντος, ἐξέρχονται ἀναρθροὶ κρωγμοί, ἐκρήγνυνται βλασφημίαι ἐμπαθεῖς, ὕβρεις πτύονται, βάλλονται προκλήσεις, ἐν χειρονομίων παραφορᾷ καὶ βιαιότητι κινήσεων. Μὲ τὴν πλατύγυρον ρεπούμπλικαν ἀνερριμμένην ἐπὶ τὸ ἰνίον τοῦ αὐτοῦ, τὸν κοῦκκον τοῦ ὀδεύτερος προσπίπτοντα εἰς τὴν ὄψυν, ὄχροί, ἀνευ γελέκου, τὸ ὑποκάμισον προβάλλον ἀνοικτὸν ἐπὶ τοῦ στήθους, τὴν μίαν μόνην χειρίδα τοῦ ἐπανωφορίου περασμένην, μ' εὐρὺ ζωνάρι, κατακόκκινον κ' οἱ δύο, περιτυλίσσον τὴν ὄψυν, λαμβάνουν οὕτω στάσεις παλαιστῶν, δραματικάς, ὡσεὶ ἀκατασχέτων ἐκ θυμοῦ καὶ μένους, λυσσάλεων, παρασκευαζομένων νὰ ροφήσουν αἷμα μεστοῖς χεῖλεσι, χωρὶς ὅμως ἐντοῦτοις νὰ μετακινουῦνται κατὰ βῆμα.

— Τί σκιάζεσαι ρέ, τὴ Μπαναγία σου μέσα!... Τί κάνεις ἐτσι σὰ γυναῖκα;... Θαρρεῖς μωρὲ ποῦ θὰ σὲ φοβηθῶ ποῦ ἔχεις περιστροφή;... Νὰ μωρὲ, ἐγὼ τὴν πετάω καὶ τὴν κάμα!... Ἐλα στὰ χέρια σὰ σου βαστάει!...

— Τὸ σταυρὸ σου, ρουφιάνει!... Ἐγὼ σὲ φοβάμαι ρέ;... Πέταχτι ρέ τὴν κάμα νὰν τ' ἀφήκω τὸ περιστροφή... Τί τὴν ἔδγαλες ρέ;...

— Τί σκοῦζεις ἐτσι, βρὲ πεζεβέγκη;!... Γιὰ νὰ μαζοχτῆ κόσμος;... Ποῦ θὰ μοῦ πᾶς ρέ, θὰ στὸ πῶ τὸ αιματάκι σου!...

— Ἐσὺ θὰ μοῦ τὸ πιῆς ρέ;... Κεῖνος ποῦ θὰ μοῦ τὸ πιῆ δὲ γεννήθηκε ρέ ἀκόμα!... Σοῦ τῶφαγα τὸ μάτι, κακομοῖρη!...

Ἀπαμείβονται κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ἰον, διηνεκῶς, ὡς ὀμπρικοὶ ἥρωες, ἐκσφενδονίζουσι φράσεις κομψαστικὰς καὶ ἐπιφώδους, προσπαθοῦν ποῖος νὰ προξενήσῃ διὰ τοῦ λόγου τρόμον εἰς τὸν ἄλλον. Θὰ εἶνε ὡσεὶ μία μετὰ τὰ μεδάνυκτα, καὶ τὰ παράθυρα τῶν γέρω οἰκίων εἶνε κλειστά. Ἐρημος ἡ πλατεία, σιγηλή, ἐκτείνεται, μὲ ἐλαφρῶς θροοῦντα πρὸς τὸν ἀνεμον τὰ δένδρα τῆς, προχωρεῖ, μέχρι τῆς λεωφόρου Πειραιῶς, φραττομένη ἀποτόμως, ἀπὸ τὸν βαρὺν ὄγκον τοῦ Πρεφκομοείου. Κ' ἐν τῇ σιγῇ τῆς, αἱ φωναί των ἀντιχοῦν, παράτονοι, προσποιημέναι, ὡς ἐγγαστριμύθων, οἰδαλέαι, οἰονεῖ

ἐν ἀρειμανίῳ γαυριάματι, πλὴν ραγισμέναι ταυτοχρόνως, τρέμουσαι, ὡσεὶ ἐξ ἐνδομύχου συνοχηῖς. Τὴν ἀποκρύπτουν ὅμως, ὅσον δύναται, τὴν συνοχήν αὐτὴν, μετὰ φροντίδος, ὑπὸ τῶν ἀπειλῶν τὸν χειμάρρον, καὶ τὴν βροχὴν τῶν βωμολοχιῶν, καὶ τῶν λοιδοριῶν τὴν πλήμμυραν, ἥτις κυλιέτ' ἐκ τοῦ στόματος αὐτῶν, ἀκράτητος. Ἐνίοτε, ἐκάτερος ὁμοίως, φέρει τὴν χεῖρα ἥτις μένει ἐλευθέρῃ πρὸς τὸ χεῖλος, ὡσεὶ πρὸς ὑποστήριξιν κ' ἐπίτασιν, ἐξωτερικευσὶν ἀρρενοπρεπεστέραν τῶν προκλήσεων, ἀπτεταῖ των τριχῶν, καὶ τὰς συστρέφει πρὸς τὰ ἄνω, λοξῶς προσδύλεπων ἅμα τὸν ἐχθρὸν τοῦ, βλοσυρὸς. Θὰ ἐξελάμβανες αὐτοῦς ἠθοποιοῦς, αὐτόχρημα, ἐπίτηδες ἐλθόντας, καὶ συντυχόντας πρὸς ἀλλήλους, ὡς διὰ νὰ παραστήσουν ἐν ὑπαίθρῳ, αὐτοσχέδιον εἰκόνα θεαματικὴν, δρώντα συγχρόνως πρόσωπα κ' ὑποκριταὶ οἱ ἴδιοι αὐτῆς.

Ἐκ τῶν ἐγγίξις ἡμιανοικτῶν ταβερνῶν, ἄλλων καταγωγῶν ἀνάλογων, ἀπὸ τῶν ἀγόντων ἰδίως πρὸς τὸ Ψυρρῆ πλαγινῶν δρομίσκων, ἐξῆλθε πρὸς τὸν θόρυβον ἐσμὸς, ποικίλος, ὑπηρεταί, καταστηματαρχαὶ ἢ θαμώνες, δύο ἢ τρεῖς διαβάτ' ἐκοντοστάθησαν, εἶδαν δὲ μακρόθεν κ' ἐρυθρόστολος κλητῆρ. Ἀλλ' ἅμα εἶδαν τὴν αἰτίαν, καὶ μαχαῖρα ἔξω, καὶ πιστόλα, ἔσπευσαν νὰ ἀποακρινθῶν, ἀμέσως, ἔτρεξαν πρὸς τὰς γωνίας τῶν πλησίον οἰκιῶν, ἄλλοι ἐκρύβθησαν ὑπὸ τὰς θύρας, διὰ νὰ φυλαχθοῦν, καὶ ἐξασφαλισθέντες, θεῶνται ἤδη τὴν σκηνὴν ἐκεῖθεν. Ὁ ἐρυθρόστολος κλητῆρ, κατέλαβεν αὐτὴν τινά, εἰσῆλθεν, ὤθησε τὴν πόρταν ἐξοπιδῶ του, καὶ μεταστρέψας, παρατηρεῖ πρὸς τὰ ἐκτός, διὰ τῆς χαρμαίδος.

Οἱ δύο ἀθληταί, ἴστανται πάντοτε, ἀπέναντι ἀλλήλων, μὲ τὰ ὄπλα των, ἐξεμοῦντες τὴν ὀργὴν των. Ἀλλὰ τῶν ὄπλων δὲ αὐτῶν νὰ κάμῃ χρῆσιν δὲν τὸ σκέπτεται κανεὶς, ὁ ἀγὼν περιορίζεται νὰ εἶνε μόνον λόγων, κ' ἐφ' ὅσον ταῦτα ἀπομένουσιν ἀργά, ἐπὶ τοσοῦτον οὕτοι γίνονται τραχύτεροι. Προδῆλως, οἱ ἐνδιαφερόμενοι, θὰ νύχοντο νὰ ἔμειναν τὰ πράγματα ἕως ἐκεῖ, ἢ κάλλιον νὰ εὐρίσκοντο ἀμφοτέροι μακρὰν, παντοῦ ἄλλοῦ, παρὰ νὰ διαγωνίζωνται ἀνδρείας πάλιν ἐπὶ τῆς πλατείας ταύτης. Δυστυχῶς, οἱ θεαταὶ πυκνοῦνται ἐτι μᾶλλον, προστίθενται καὶ ἄλλοι διαβάται εἰς αὐτοῖς, ὅλοι ὅμως σπουδάζοντες νὰ φυλαχθοῦν ὡς δύναται καλλίτερα, καὶ μακρυνόμενοι ἐν ταραχῇ τῶν διαπληκτικῶν. Καὶ αὐτοὶ λοιπόν, ἀφοῦ οὐδεὶς εὐρίσκειται νὰ τοὺς κρατήσῃ, ἀφοῦ ἐξήντησαν καὶ τὸ ὕδρευολόγιον καὶ τὸ φοβερολόγιον αὐτῶν, ἀφορῶντες πρὸς τὴν συνάθροισιν, ἐκτεθειμένοι, ἀναγκαζόμενοι ἴσως νὰ ἐνθυμηθοῦν καὶ ἀκοντες τὸ σύνθηρος παρὰ ταῖς τάξεις των λόγιον, δι' οὗ ἐξηγοῦνται οἱ καυγάδες, «τὸ φιλότιμο ἔφαγε τὸν Κυβερνήτην», βλέπουν μετ' ἀλγους ὑποχρωμένους ἑαυτοῦς νὰ συντομεύσουν τὴν ἀπόστασιν, ἀρχίζουσι νὰ πλησιάζουν πρὸς ἀλλήλους, μὲ ἀκκιμοὺς καὶ μὲ λυγίσματα διάφορα, συχνάκις ὡς νὰ κάμνουν βῆμα σημειωτόν, ἢ ὡς νὰ θέλουν μᾶλλον νὰ χορεύσουν τὸν καρδιαλῶν, καταβαίνει τέλος ἀπὸ τοῦ λιθο-

στρώτου τοῦ ὁ εἷς, ὁ ἄλλος προχωρεῖ, ἀργά-ἀργά, καὶ οὔτε νὰ πυροβολήσῃ ὁ κραδαίνων τὸ πολὺκροτον τολμᾷ, ἀλλ' οὔτε καὶ ὁ λαζοφόρος νὰ ὀρμήσῃ. Δὲν παύουν ὅμως ἐντοσοῦτω νὰ ἐρειγῶνται, τὰ ἐξ ἀμάξης, ὡς διὰ νὰ ἐνθαρρύνουν ἑαυτοὺς μετὰς κραυγὰς, νὰ συνειθίσουν εἰς τὴν σκέψιν τῆς τυχόν πραγματοποιήσεως τῶν ἀπειλῶν ἐν προσεχεί, προφέροντες αὐτάς, κ' ἐπιχειροῦντες νὰ ἐπιδύληθῶν πλειότερον, ὅσῳ μᾶλλον ἐγγίζουσι τὸν ἀντίπαλον. Ἐκ τῶν καταφυγῶν τῶν κρυβέντων, ἀκούονται κατὰ καιρὸν κρίσεις τινές, αἰτινες φαίνονται ὡς νὰ ἐξερεθίζουσι τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ ἡ ἀπόστασις ἀνεπαισθήτως συντομεύεται, οἱ παλαισταὶ θὰ προσπελάσουν, θέλουν-δὲν θέλουν θὰ ἐπέλθ' ἢ σύγκρουσις.

Αἰθῆνης, ὁ εἷς αὐτῶν, ὁ αἶρων τὴν κάμαν, ὡς συγκεντρῶσας τὰς δυνάμεις του, λαβὼν ἀπόφασιν, ἐσχάτην, ὄρμῃ ἐν ἀκαρεῖ, ἀναπνῶθῃ, καὶ ρίπτει' ἐπὶ τὸν ἐχθρὸν. Ἐκεῖνος, ζαλισμένος πρὸ τῆς ἀποφάσεως, βλέπων τὸν κίνδυνον ἐνσκήπτοντα, ἀφίνει τὴν σκανδάλην, καὶ ὁ κρότος τοῦ ρεβόλδερ, ἀντηχεῖ, ξηρός. Ἀλλ' ἀπὸ τῆς τρεμούσης τοῦ χειρός, ἐκφεύγει ἀδεξία ἢ βολή, πλαγίως, ἀπρακτος, χαμένη, καὶ ἐνεπάγη εἰς τὸν τοῖχον ἀντικρῦ. Ὁ ἄλλος, ἐφθασεν ἤδη, πλησιέστατα, δὲν ἀπέχει πλέον παρὰ σπιθαμὰς, ἐπίκειται αὐτῷ. Οἱ κουτσαδάκνιδες, ἀσθμαίνοντες, ἐρχονται εἰς χεῖρας, σῶμα πρὸς σῶμα, ἀνταρπάζονται, ἐνηγκαλίσθησαν σχεδόν. Ἀλλά, πρὶν νὰ ἐπιτεθῇ ὁ εἷς τοῦ ἄλλου, σπεύδει τὸ πρῶτον ἕκαστος νὰ ἀσφαλίσῃ ἑαυτόν, καὶ ὁ μὲν δρᾷ τὴν χεῖρα τὴν κρατοῦσαν τὸ ρεβόλδερ, ἀπὸ τοῦ καρποῦ, ὁ δὲ τοῦ πήχεως τοῦ τεινοντος τὴν μακρὰν μάχαιραν. Διὰ τῆς ἑτέρας τῶν χειρῶν, κρατεῖ ἐκεῖνος ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ τὸν δεύτερον, τὸν σφίγγει, καὶ οὗτος περιβάλλει τὴν ὄψυν αὐτοῦ, ζητεῖ νὰ τὸν κλονίσῃ, καὶ τὸν σείει συνεχῶς. Πλὴν πᾶσαι αἱ προσπάθειαι αὐτῶν, καταφανῶς δὲν συγκεντροῦνται, ἢ εἰς τὸ νὰ ἐπιτύχουν, ὅσον ἐνεσθι, τῶν ὄπλων τὴν ἀδράνεια, κ' ἐνῶ συγχρόνως ἀγωνίζονται ποῖος νὰ ρίψῃ καταγῆς τὸν ἕτερον, τὸ βλέμμα ἔχει μόνον εἰς τὴν χεῖρα τοῦ ἐχθροῦ προσηλωμένον, καὶ πρὸς τὰ ἐκεῖ τὴν δύναμιν αὐτοῦ ἐντεταμένην.

Τρικλίζουσι ἐπομένως, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, προπολλοῦ, ἐν τῷ κονιορτῷ, πολυειδῶς κινουῦνται, διαγράφουσι σχήματα, ὡς μαινομένων νευροσπάστων παλαιόντων, καὶ τῆς καρδίας των ὁ ἦχος, ἰσχυρός, φαίνεται ὡς νὰ συνοδεύῃ τὰς φωνὰς, καὶ αἱ σκιαὶ των πάλλονται, μελαναὶ ἐπὶ τοῦ χρώματος. Θὰ ἔχουν πλέον τοῦ τετάρτου βέβαια, ὅπου τοιοῦτοτρόπως κατατρίβονται, καὶ διατρέχουν τὴν τριγύρω ἑκτασιν, μετατοπιζονται ἀδιακόπως, βάλλουσι ἀγρίας ὀρυγὰς, πνιγόμενοι, ἰδρώνοντες ἐξ ἀγωνίας, ἐν θρασυδειλί' ἀπεριγράπτῳ. Κ' αἱ βλασφημίαι των τηροῦν τὸν αὐτὸν τύπον ἀπαράλλακτον, καὶ οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐγκατελείβη ἢ πολῦτιμος τοῦ λόγου συνδρομή, καὶ ἀφοῦ συνεπλάκησαν κατὰ-κατὰ, τόρα, πειρῶνται, ποῖος ἐκ τῶν δύο, νὰ καταφέρῃ τὸν ἐχθρὸν—νὰ τὸν ἀφήσῃ.

— Ἄσε με ρέ, τὸ σταυρὸ σου μέσα!...

ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΕΝΕΦ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΡΩΣ

(Συνέχεια· ἴδε σ. 521.)

"Άσε με ρε σου λέω!... Θά σὲ βαρέσω μωρέ, νὰ φάω τὰ κόκκαλα τῆς μάννας μου, θά σὲ βαρέσω!... "Άσε με!...

— 'Εσὺ μωρὲ θά βαρέσης; . . Τί μὲ κρατῆς μωρὲ ἀπὸ τὸ λαιμό;... 'Αμόλα μου τὸ χέρι σὰ σου βαστάει!...

Καὶ ὀφθαλμοὶ προβάλλουν ἐξω τῶν κογχῶν, καὶ γλῶσσαι κρέμονται ἐξω ἐν σιέλοις, καὶ γογγυσμοὶ ἀκούονται, καὶ τὴν ὠχρότητα ἐδίωξε προπολλοῦ ἢ πελιδόντης.

'Αλλά, διαμιᾶς, ἐξ ἐντάσεως ὡς ἀκουσίας, ἀποσπασθεῖσα ἀκαθέκτως, ἡ χεὶρ τοῦ κρατοῦντος τὴν μάχαιραν τινάσσεται, φέρεται ταχεῖα χωρὶς νὰ ἤξεύρῃ καὶ ἐκείνη πῶς πρὸς τὸ ἀντικρὺ στήθος, κ' ἰσχυρότερα ἔτι μᾶλλον ἐκ τοῦ ἀνεπιγνώτου τῆς φθοᾶς, ἐμπήγεται εἰς τὴν σάρκα, κάτωθεν τοῦ δεξιοῦ μαστοῦ.

— "Ὀχ!, ἔκαμεν ὁ ἄνθρωπος, βαθέως, μετὰ πόνου, κατακίτρινος ὡς τὸ φλωρί. "Αἴντε μωρὲ, μ' ἔφαγες!...

Τὸ αἷμα ἤρχισε νὰ διαδρέχῃ τὰ ἐνδύματα, διέφυγε τῆς παλάμης τὸ ρεβόλδερ, ἔπεσε χαμαί, παρὰ τὸν πρότερον πεδόντα ἦδη κοῦκκον. "Ἐντρομος ὁ ἄλλος ἐπὶ τῆ θέα τοῦ συμβάντος, ἔδυρε τὴν μάχαιραν, ἔκυψε κ' ἔλαβε τὸν κοῦκκον, φαίνεται ὡς λάφυρον, καὶ φεύγων εἰς τὰ τέσσερα εὐθύς, ἐξηφανίσθη ἐξοπλίσω τῆς γωνίας, ἀστραπή. 'Ο τραυματίας ἔμεινε μεμονωμένος, ἐκλίνε τὸ γόνυ πρὸς τὸ χῶμα, ἔβαλεν ἐπάδυνον οἰμωγῆν.

— 'Ἐλάτε μωρὲ παιδιά!... Μ' ἔφαγε ὁ ἀτιμος!...

Οἱ κεκρυμμένοι, βλέποντες ἓνα πλέον, μόνον καὶ πεσμένον καταγῆς, καὶ πληγωμένον, ἤρχισαν συρρέοντες, ἐξῆλθον ἀπὸ τῶν θυρῶν καὶ ἄφησαν τὰ ἀγκωνάρια, προσέδραμον, τὸν περιέβαλον ἐν κύκλῳ. Δύο ἔλαβον αὐτόν, ἀπὸ τῶν μασχαλῶν, τὸν ὑπανήγειραν, τὸν ἔστησαν ἐπάνω εἰς τοὺς πόδας του, κ' ἐβάδισαν, διευθυνόμενοι πρὸς τὸ ἔμπροσ.

— Μωρ' ἔκαμα γὼ νὰν τοῦ κρατήσω τὸ χέρι ποῦ νὰ πάρ' ὁ διάολος!..., λέγει οἰονεὶ ἀχθόμενος ἐπὶ τῷ συμβάντι εἰς τῶν προσδραμόντων.

— Μωρὲ τοὺς εἶχα πιασμένα καὶ τοὺς δύο ἐγὼ μὰ μοῦ ξέφυγαν!..., προσθέτει ἄλλος, πλειοδοτῶν εἰς γενναϊότητα.

— Βρὲ θὰν τοῦ τὴν ἔπερνα 'γὼ τὴν κάμα, μὰ τί νὰ σου κάνω!..., ἀντικροῦει τρίτος, ὅλοι ὑποροῦντες ὅτι προσεπάθησαν πάσῃ δυνάμει νὰ προλάβουν τὸ κακόν, καὶ ἀνεμίχθησαν ἐνεργῶς διὰ νὰ χωρίσουν, ἀλλ' ἄδνηλον ἐκ ποίας ἀνωτέρας τύχης, ἢ ἐπέμβασις τῶν δὲν ἀπέβη τελεσφόρος. Καὶ ἐνῶ ὁ τραυματίας μεταφέρεται ὑποβασταζόμενος εἰς τὸ πλυσίον φαρμακείου, συνεχῶς ἀναστενάζων, οἱ θεαταὶ χειρονομοῦν βιαίως ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ, ὑπὸ τὸ τρομαλέον φέγγος τοῦ φανοῦ, καὶ συζητοῦν ἐπὶ μακρόν, μὲ παραστατικὰ κινήματα καὶ μὲ κραυγὰς, καὶ μεγαληγοροῦν, προσπαθοῦντες νὰ καταπέψουν καὶ ἀλλήλους κ' ἑαυτοὺς, ὅτι καὶ αὐτοὶ ἔλαβον μέρος εἰς τὸν καυγᾶν...

Μιχαὴλ Μητσόκης

'Ο κομπάζων ἐπὶ τῇ κοινωνικῇ αὐτοῦ τάξει, διαλαλεῖ τρόπον τινὰ ὅτι εἶνε κατώτερος.

Μουλάκι μου, ἔλεγε κλίνουσα τὴν κεφαλήν της ἐπάνωθεν μου, ἢ δὲ γλυκυτάτη φωνὴ της ἐνέφαινε καὶ τινὰ τρόπον. Διατί νὰ μ' ἀκούσης καὶ νὰ πηδήσης; . . . "Ἐλα, σ' ἀγαπῶ, σήκω!

Τὸ στήθος της ἀνέπνεε πλυσίον τοῦ στήθους μου καὶ αἱ χεῖρες της ἐθόπευον τὴν κεφαλὴν μου· αἰθνης δὲ— ὦ, θεέ μου!—τί συνησθάνθην τὴν στιγμὴν ἐκείνην;— Τὰ χεῖλη της τὰ δροσερὰ καὶ γλυκύτατα ἐκάλυπτον διὰ φιλημάτων τὸ πρόσωπόν μου ὅλον, καὶ ἔψαυσαν καὶ τὰ χεῖλη μου. . . "Ἄλλὰ παρεούθις νοήσασα ἐκ τῆς ἐκφράσεως τοῦ προσώπου μου ὅτι ἡ λιποθυμία μου εἶχε παρέλθῃ, καὶ τοι εἶχον τοὺς ὀφθαλμοὺς κλειστούς, ἠγέρθη μεθ' ὀρμῆς λέγουσα·

— "Ἐλα! σήκω, διαβολάκι, ξεμυαλισμένε! Διατί κυλίσαι εἰς τὴν σκόνην;

"Ἠγέρθη.

— Δός μου τὸ ἀλεξιήλιόν μου· βλέπεις ποῦ το ἐπέταξα καὶ ἔπειτα μὴ με κυττάζης κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον· τί ἀνοησῖαι εἰν' αὐταί; Δὲν πονεῖς πουθενά; Δὲν σ' ἐκέντησαν ἢ τσιγκνίδες; Σοῦ εἶπα νὰ μὴ με κυττάζης κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. "Ἄλλ' αὐτὸς δὲν καταλαμβάνει τίποτε! δὲν ἀποκρίνεται τίποτε! ἔλεγεν ὡς καθ' ἑαυτήν. . . Πήγαινε 'ς τὸ σπῆτι σας, κύριε Βάλδεμαρ, καθαρῖσου καὶ μὴ θέλῃς νὰ μ' ἀκολουθῆς· εἰ δε μὴ θά μου κακοφάνῃ, καὶ τότε πλέον ποτέ. . .

Καὶ πρὶν συμπληρώσῃ τὴν φράσιν ἀπεμακρύνθη σπεύδουσα, ἐγὼ δὲ ἔμεινα καθήμενος ἐπὶ τῆς ὁδοῦ· οἱ πόδες μου δὲν ἠδύναντο νὰ με ὑποστηρίξωσι· αἱ χεῖρες μου μὲ ἔκαιον διότι αἱ κνίδαι μὲ εἶχον κατακεντήσῃ, ἠσθανόμην πόνους εἰς τὴν ῥάχιν, καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν μου ζάλην. "Ἄλλ' ὅτι συνησθάνομην ἦτο τοσοῦτον εὐφρόσυνον καὶ ἠδῦ ὥστε οὐδέποτε πλέον ἐπὶ ζωῆς μου ἐπανελήφθη. "Ἡσθάνομην καθ' ὅλα τὰ μέλη μου καχεξίαν τινὰ εὐάρεστον ἣτις τέλος εἶχε καταλήξῃ εἰς ἀναφωνήσεις χαρμωδύνοους καὶ ἄλματα. Πράγματι, ὡς βλέπετε, ἦμιν ἔτι παιδίον.

II'

"Ὀλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἦμιν φαιδρὸς καὶ ὑπερήφανος, διετήρουν σαφέστατα ἐπὶ τοῦ προσώπου μου τὴν αἰσθησίν τῶν φιλημάτων τῆς Ζηναΐδος ἐνθυμούμενος μετ' εὐφροσύνου φρικιάσεως πᾶσαν λέξιν της καὶ τὸσον ζηλοτύπως ἐδουκάμιζον τὴν ἀπροσδόκητον εὐδαιμονίαν μου, ὥστε ἐφοδοῦμην μάλιστα νὰ ἐπανιδῶ ἐκείνην ἥτις ἦτο ἡ αἰτία τῶν ἀγνώστων μοι τούτων συγκινήσεων. Μοι ἔφαινετο δὲ ὅτι οὐδὲν πλέον ἠδύνατο νὰ ζητήσῃ ἄνθρωπος παρὰ τῆς εὐτυχίας, καὶ ὅτι ἦδη ὤφειλον νὰ εἰσπνεύσω δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμόνων μου τὴν ὑστάτην εἰσπνοὴν καὶ νὰ ἐκπνεύσω.

"Ἄλλὰ τὴν ἐπιούσαν πορευόμενος πρὸς τὴν Ζηναΐδα κατειχόμεν ὑπὸ ταραχῆς σφοδρᾶς, ἦν μάτην προσεπάθουν νὰ συγκαλύψω ὑπὸ τὸ προσωπεῖον ἀταράχου

ἀμεριμνησίας ἀνθρώπου θέλοντος νὰ δηλώσῃ ὅτι εἶνε διακριτικὸς καὶ εἰξεύρει νὰ σιγᾷ.

"Ἡ Ζηναΐς με εἶδεν ἄνευ τινὸς ταραχῆς ἀλλὰ μόνον με ἠπειλᾶσε διὰ τοῦ δακτύλου της καὶ με ἠρώτησεν ἐὰν εἶχον μώλωπας ἐπὶ τοῦ σώματός μου. "Ἄμα τῇ ἐρωτῇ της διελύθη παρασχημα καὶ ἡ σοβαρὰ ἠρεμία μου καὶ τὸ ἦθος μου τὸ μυστηριώδες μετ' αὐτῶν δὲ καὶ ἡ ἀπέναντι αὐτῆς στενοχωρία μ υ.

Καὶ ναὶ μὲν δὲν προσεδόκων παρὰ τῆς Ζηναΐδος ἑκτακτόν τι, ἀλλ' ἡ ἠρεμία αὐτῆς ἐνεποίησεν ἐν ἐμοὶ τὸ αἰσθημα ψυχρολουσίας. "Ἐνόουν ὅτι μ' ἔδλεπεν ἐνώπιόν της ὡς παιδίον καὶ διὰ τοῦτο ἡ καρδία μου ἐσπαράσσεται. "Ἡ Ζηναΐς ἐδάδιζεν ἐν τῷ δωματίῳ καὶ ἐμειδία ὁσάκις συνηντῶντο τὰ βλέμματά μας· ἀλλ' ἡ διανοιά της ἦτο πολὺ μακρὰν ἐμοῦ ὡς ἐφαίνετο φῶς φανερόν. . .

"Νὰ της ὁμιλήσω περὶ τῶν χθεσινῶν; διενόηθην· νὰ τὴν ἐρωτήσω ποῦ ἔτρεχε τὸσον σπεύδουσα, διὰ νὰ μάθω τέλος. . .

"Ἀλλὰ ἀντὶ νὰ τὴν ἐρωτήσω, ἐποίησα διὰ τῆς χειρὸς μου κίνημα ἀποθαρρύνσεως καὶ ἐκάθισα ἀπομεμονωμένος ἐν τινὶ γωνίᾳ.

"Ὁ Βελοδζορόβ εἰσῆλθεν. "Ἐγὼ δὲ ἰδὼν αὐτὸν ἐχάρην.

— Δὲν σας εὐρῆκα ἵππον ἠσυχον, εἶπεν ἀποτόμως. Μοῦ ὑπεσχέθησαν ἓνα, ἀλλὰ δὲν εἶμαι βέβαιος Φοδοῦμαι.

— Τί φοβεῖσθε; Δύναμαι νὰ σας ἐρωτήσω; ἠρώτησεν ἡ Ζηναΐς.

— Τί φοβοῦμαι; "Ἀλλὰ σεῖς δὲν εἰξεύρετε νὰ ἱππεύετε, καὶ ὁ μὴ γένοιτο ἂν συνέβαινε δυστύχημα. Καὶ δὲν μου λέγετε πόθεν σὰς ἦλθεν αὐτὴ ἡ ἰδέα τέλος πάντων;

— Τοῦτο εἶνε ἰδικὸς μου λογαριασμός. Τότε λοιπὸν θά παρακαλέσω τὸν Πέτρον Βασίλειεβιτς. . . ("Ὁ πατήρ μου ὀνομάζετο Πέτρος Βασίλειεβιτς καὶ μετ' ἀπορίας μου ἤκουσα προφερόμενον τὸ ὄνομά του μετὰ τῆς ἐλευθερίας καὶ εὐκολίας, ὡς ἐὰν ἡ Ζηναΐς ἦτο βεβαία ὅτι ἡ αἰτησίς της θά εἰσκούετο). . .

— "Α! μετ' αὐτοῦ θέλετε νὰ ἐξέλθετε εἰς ἱππασίαν, εἶπεν ὁ Βελοδζορόβ.

— Εἶτε μετ' αὐτοῦ εἶτε μετ' ἄλλου σὰς εἶνε ἀδιάφορον· ἀλλ' ὅπως δῆποτε ὄχι βέβαια μαζί σας.

— "Ὀχι μαζί μου; ἠρώτησεν ὁ Βελοδζορόβ. "Ὅπως ἀγαπᾶτε. Πολὺ καλά. Θά σας εὐρῶ ἓνα ἵππον.

— Μόνον νὰ προσέξετε νὰ μὴ μου εὐρετε κανὲν ψοφίμι· σὰς λέγω πρὸς γινώσιν σας ὅτι θέλω νὰ καλπάζω.

— Θά καλπάζετε ἀφ' οὗ το θέλετε. . . "Ἀλλὰ μετὰ τίνος; . . μετὰ τοῦ Μαλεῦσκυ;

— Καὶ διατί ὄχι μετ' αὐτοῦ, σπαθοφόρε μου; "Ἀκούσατε λοιπὸν, προσέθηκε, μὴ χύνετε φλόγας ἀπὸ τὰ μάτια σας καὶ θά σας 'πάρω καὶ σὰς συνοδεῖαν μου. Εἰξεύρετε πολὺ καλά τί εἶνε εἰς ἐμὲ ὁ Μαλεῦσκυ. . . Οὐ! . . καὶ ἔσειε τὴν κεφαλὴν.

— Μοῦ τὰ λέγετε αὐτὰ πρὸς παρηγορίαν, ἐγγόγγυσεν ὁ Βελοδζορόβ.

"Ἡ δὲ Ζηναΐς καμψύουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς εἶπε:

— Σὰς παρηγοροῦν ; ὦ, ὦ ! ὦ ! σπαθοφόρε μου, εἶπε τέλος ὡς μὴ εὐρίσκουσα πρόχειρον ἄλλην λέξιν. Καὶ σεῖς, κύριε Βαλδεμάρ, δὲν θὰ ἠθέλατε νὰ ἔλθετε μαζί μας ;

— Δέν μ' ἀρέσει... νὰ εἶμαι μὲ πολλοὺς... ἐπιθύμιδα κάτω νεύων τοὺς ὀφθαλμούς.

— Προτιμᾶτε τὰς ἰδιαιτέρας συνομιλίας. Αἶ, περὶ ὀρέξεως οὐδεὶς λόγος, εἶπε στενάζουσα. Βελοδζορόδ, πῆγαινε λοιπὸν νὰ φροντίσῃς αἴριον τὸν θελω τὸν ἵππον.

— Ὅλα καλά ! εἶπεν ἡ γηραιὰ πριγκίπισσα, ὅλα καλά· ἀμὲ χρήματα ;

— Ἡ Ζηναῖς συνοφρωθεῖσα, εἶπε :

— Δέν σας ζητῶ. Ὁ Βελοδζορόδ θὰ μου δανείσῃ.

— Θὰ δανείσῃ, θὰ δανείσῃ, ἐγγύλλισεν ἡ γηραιὰ πριγκίπισσα, εὐθύς δὲ δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τοῦ λαιμοῦ της ἀνεφώνησε : Δουινιάσκα !

— Μά, μητέρα, δέν σας ἔδωκα κώδωνα ; παρετήρησεν ἡ νεαρὰ πριγκίπισσα πρὸς τὴν γηραιά.

Ἄλλ' ἡ γηραιὰ οὐδόλως προσέχουσα εἰς τὴν παρατήρησιν τῆς κόρης της ἀνεφώνησεν αὐθις :

« Δουινιάσκα ! »

Ὁ Βελοδζορόδ ἀποχαιρετίσας ἀπῆλθεν καὶ ἐγὼ μετ' αὐτοῦ συναπῆλθον.

Ἡ Ζηναῖς δὲν μ' ἐκράτησε.

ΙΔ'

Τὴν ἐπιούσαν πρωΐαν ἐξηγέρθη ἐνωρίς, ἔκοψα ῥάβδον ἐκ τοῦ κήπου καὶ ἐπορεύθη πρὸς τὸ φρούριον, θέλων νὰ διασκεδάσω τὴν θλίψιν μου.

Ἡ ἡμέρα ἦτο λαμπρὰ, καθαρὰ καὶ οὐχὶ πολὺ θερμῆ. Ἀνεμος ἐλαφρὸς καὶ δροσερός ἔπνεε μετὰ ἐλαφροῦ καὶ ὀμαλοῦ θροῦ, ὅστις ὅμως δὲν ἔσειεν οὐδὲ ψῦλλον δένδρον. Πολλὴν ὥραν περιεπάτου ἐἰς τὰ βουνὰ καὶ τὰ δάση, ἀλλὰ δὲν ἠσθανόμην ἑμαυτὸν εὐαρεστούμενον.

Εἶχον ἐξέλθῃ τῆς οικίας διανοούμενος νὰ ἀφεθῶ ὅλος εἰς τὴν ἀθυμίαν μου. Ἄλλ' ἡ νεότης, ἡ λαμπρὰ ἡμέρα, ὁ δροσερὸς ἀήρ, ὁ ὀρμητικὸς δρόμος, ἡ ἀνάπαυσις ἐπὶ τοῦ χόρτου ἐν τόπῳ ἠρημικῷ καὶ ἀποκέντρῳ ἐξενίκησαν. Ἡ μνήμη τῶν ἀποκέντρων μου δεινῶν, τῶν δοθέντων μοι φιλημάτων, διετέλει διαμένουσα ἐγκεχαράμενη ἐν τῇ ψυχῇ μου, ἀλλ' ἀνευ τινὸς πικρίας. Μοὶ ἦτο ἡδὺν καὶ εὐηρεστούμην διανοούμενος ὅτι ἡ Ζηναῖς δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἀμφιδάλῃ περὶ τοῦ ἠρωϊσμοῦ καὶ τῆς γενναϊότητος μου.

« Προτιμᾶ τοὺς ἄλλους, διανοήθη· ἔστω ! ἀλλὰ μόνον ὅτι οἱ μὲν ἄλλοι λέγουν ἐγὼ δὲν πράττω. Καὶ μήπως ἕως ἐδῶ μόνον περιορίζονται ὅσα δύναμαι νὰ κάμω ὑπὲρ αὐτῆς ; »

Καὶ ἡ φαντασία ἤρχισεν αὐθις ἐργαζομένη. Ἐφανταζόμην πῶς θὰ ἠδυνάμην νὰ τὴν δάσω ἀπὸ τῶν χειρῶν ἐχθροῦ τινος· πῶς αἰματοθύρτος θὰ τὴν ἀπεφυλάκιζον καὶ πῶς θὰ ἀπέθνησκον πρὸ τῶν ποδῶν της ! Ἀνεπόλουν τὴν εἰκόνα τὴν κρεμαμένην ἐν τῇ αἰθούσῃ μας καὶ εἰκονίζουσαν τὸν Μαζέκ Ἀδὲλ ἀπάγοντα τὴν Μαθίλδην.

Ἄλλ' αἴφνης τὰ διανοήματά μου μετέβαλον δρόμον, διότι παρετήρησα δρυοκόλαπτην ποικιλόδοκτον καθήμενον ἐπὶ κλάδου δένδρου καὶ βλέποντα διὰ τῶν κλάδων δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μετὰ ταραχῆς, ὡς μουσικὸς ὀπισθεν τοῦ μεγάλου χαλκίνου ὄργάνου του.

Ἐπειτα ἐπεχείρησα νὰ τραγοῦδῶ :

« Τὰ κάτασπρα χιόνια »

καὶ κατέληξα δι' ὁσμάτιου τῆς ἐποχῆς :

« Σὲ περιμένω ὅταν »

« ὁ Ζέφυρος ἔξυπνήσῃ. »

Ἐπειτα ἀπήγγειλα γεγωνυῖα τῇ φωνῇ τὴν ἀποστροφὴν τοῦ Ἰερμάκ πρὸς τοὺς ἀστέρας ἐκ τῆς τραγοῦδίας τοῦ Χομιακόδ. Τέλος προσεπάθησα νὰ ποιήσω καὶ ἐγὼ ποιημάτων μελαγχολικόν. Καὶ εἵρηκα τὸν ἐπὶ τὸν ἐκάστης τετραστίχου στροφῆς :

« ὦ, Ζηναῖς μου ! Ζηναῖς μου ! »

ἀλλὰ τοῦτο καὶ μόνον· οὐδὲν ἄλλο κατόρθωσα νὰ ἐπινοήσω.

Ἐν τούτοις προσήγγισεν ἡ ὥρα τοῦ γεύματος. Κατέβην εἰς τὸν λειμῶνα, καὶ ἐκεῖθεν δι' ἀτραποῦ στενῆς ἑλικοειδοῦς κατηυθύνθη πρὸς τὴν πόλιν. Πορευόμενος ἤκουσα ὑπόκωφον ποδοβολητὸν ἵππων ἐρχομένων ὀπισθὲν μου.

Ἐστράφη καὶ διὰ μᾶς ἐστάθην ἀποκαλυπτόμενος· ἀνεγνώρισα τὸν πατέρα μου καὶ τὴν Ζηναῖδα. Ἐβάδιζον ἐφιπποὶ παραπλεύρως καὶ ὁ μὲν πατὴρ μου σπνρίζων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ἵππου του ὠμίλει πρὸς τὴν νεανίδα κλίνων ὅλος πρὸς αὐτὴν καὶ μειδιῶν· ἡ δὲ Ζηναῖς ἠκροῶτο σιωπηλῆ νεύουσα κατὰ γῆς καὶ ἔχουσα τὰ χεῖρα συνεσφιγμένα.

Κατὰ πρότον εἶδον αὐτοὺς μόνον· ἀλλὰ μετὰ τινα δευτερόλεπτα ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς ὁδοῦ ἐπεφάνη ὁ Βελοδζορόδ ἐν στολῇ, ἵππεύων ἵππον μέλαινα καὶ ἀφρίζοντα ἐκ τοῦ καμάτου. Ὁ νεανιῶν ζῶον ἔσειεν τὴν κεφαλὴν, ἐχρημέτιζεν, ἐλάκτιζεν, ἀλλ' ὁ ἀναβάτης συνεκράτει αὐτὸ σφιγγων τὸν χαλινόν.

Ἐγὼ ἀπεχώρησα.

Καὶ ὁ μὲν πατὴρ μου ἀνεκάθισεν ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου, ἡ δὲ Ζηναῖς βραδέως ἀπέβλεψε πρὸς αὐτὸν καὶ ἐξηκολούθησεν τὸν δρόμον τῶν ἀμψότεροισι καλλάποινοις.

Ὁ Βελοδζορόδ ὤρμησε κατόπιν αὐτῶν κλαγγάζοντος τοῦ ξίφους του.

« Εἶνε κόκκινος σὰν ἀστακός, εἶπον κατ' ἑμαυτὸν, ἐν ᾧ ἐκεῖνη διατὶ τάχα εἶνε ὠχρὰ ; Ὅλον τὸ πρῶτ' ἔτρεχεν ἐφιππος καὶ ὅμως πάλιν εἶνε ὠχρὰ ! »

Διπλασιάσας τὸ βῆμα μου ἐπανῆλθον οἰκάδε ἀκριδῶς τὴν ὥραν τοῦ γεύματος.

Ὁ πατὴρ μου εἶχεν ἤδη ἀλλάξῃ ἱματισμόν, εἶχε νιθῆ καὶ δροσερὸς δροσερὸς ἐκάθητο παρὰ τὴν μητέρα μου καὶ διὰ τῆς ἠχηρᾶς καὶ ὀμαλῆς φωνῆς του ἀνεγίνωσκε τὴν ἐπιθυλίδα τῆς « Ἐφημερίδος τῶν Συζητήσεων ». Ἄλλ' ἡ μήτηρ ἠκροῶτο οὐδόλως προσέχουσα. Ἰδοῦσά με ἠρώτησε ποῦ ἦμην καὶ προσέθηκεν ὅτι δὲν εὐηρεστεῖτο βλέπουσα τοὺς ἄλλους νὰ γυρίζουν Κύριος οἶδε ποῦ καὶ μετὰ τίνος.

« Ἄλλὰ ἦμην μόνος μου ! » ἠθέλησα νὰ εἶπω, ἀλλὰ ἀποβλέψας πρὸς τὸν πατέρα μου ἐσιώπησα οὐδ' ἐγὼ εἰξεύρω διὰ τί.

Τὰς ἐπομένας πέντε ἢ ἕξ ἡμέρας δὲν εἶδον σχεδὸν τὴν Ζηναῖδα. Εἶπεν ὅτι ἀσθενεῖ, ὅπερ ὅμως δὲν ἐκώλυσε τοὺς τακτικὸς ἐπισκέπτας νὰ εἶνε παρόντες ἐν τῷ συνήθει τόπῳ των, πλὴν τοῦ Μαΐδανόδ, ὅστις ἀπεθαρρύνετο καὶ ἐγίνετο περιλυπὸς εὐθύς ὡς δὲν εὐρίσκει περιστάσιν νὰ ἐπιδείξῃ τὸν ἐνθουσιασμόν του.

Ὁ Βελοδζορόδ ἐκάθητο ἀείποτε σκυθρωπὸς ἐν τινὶ γωνίᾳ, κρυψίνους καὶ κατακόκκινος.

Ἐπὶ τοῦ πονηροῦ προσώπου τοῦ Μαλεῦσκου διήρχετο ἀπαύστως μεϊδιάμα κεντροχέες. Τῷ ὄντι εἶχε περιπέσῃ εἰς τὴν δυσμένειαν τῆς Ζηναῖδος, καὶ μετὰ φροντίδος ἰδιαιτέρας προσεπάθει νὰ τυγχάνῃ καλῆς ὑποδεξιῶσεως παρὰ τῆς γηραιᾶς πριγκίπισσας. Ἡμέραν τινὰ μάλιστα συνώδευσεν αὐτὴν εἰς τοῦ γενικοῦ διοικητοῦ· ἀλλὰ τὸ διάδημα τοῦτο εἰς οὐδὲν ὠφέλησε, ὁ δὲ Μαλεῦσκου μᾶλλον δυσηρεστήθη· διότι ἀνεμνησάν αὐτὸν ἱστορίαν τινὰ μετὰ ἀξιοματικῶν τιμῶν καὶ ἵναγκάσθη νὰ εἴρῃ δικαιολογούμενος ὅτι τὴν ἐποχὴν περὶ ἧς ἐγίνε λόγος ἦτο τότε ὀλίγον πεπειραμένος.

Ὁ Λούσχιν ἤρχετο δις τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ δὲν ἔμνε πολὺ. Ἐφοβούμην δὲ αὐτὸν ὀλίγον ἀπὸ τῆς τελευταίας ἐξηγήσεως ἡμῶν καὶ ταυτοχρόνως ἠσθανόμην πρὸς αὐτὸν ἀληθῆ καὶ ἀκραϊφνῆ συμπάθειαν. Ἦλθεν ἡμέραν τινὰ νὰ περιπατήσῃ ἐν τῷ κήπῳ Νεσκουτσιγνόε. Ἦτο δὲ τὴν ἡμέραν ταύτην εὐθυμότατος καὶ τὰ μάλιστα ἀξίεραστός· μοὶ ἔδειξε διαφόρους βοτάνας καὶ ἄνθη καὶ μ' ἔμαθε τὰ ὀνόματα αὐτῶν καὶ τὰς ιδιότητας καὶ αἴφνης ἀνεφώνησεν ἀκόπως πλῆττων τὸ μέτωπον :

« Καὶ ἐγὼ ὁ μωρὸς ἐνόμισον ὅτι εἶνε φιλάρεσκος ! Πιθανὸς κἀπιος ὑπάρχει εἰς τὸν ὁποῖον θὰ θυσιάσθῃ ὄχι μετὰ πολλῆς δυσκολίας καὶ χαρᾶς. »

— Τί σημαίνει τοῦτο ; ἠρώτησα.

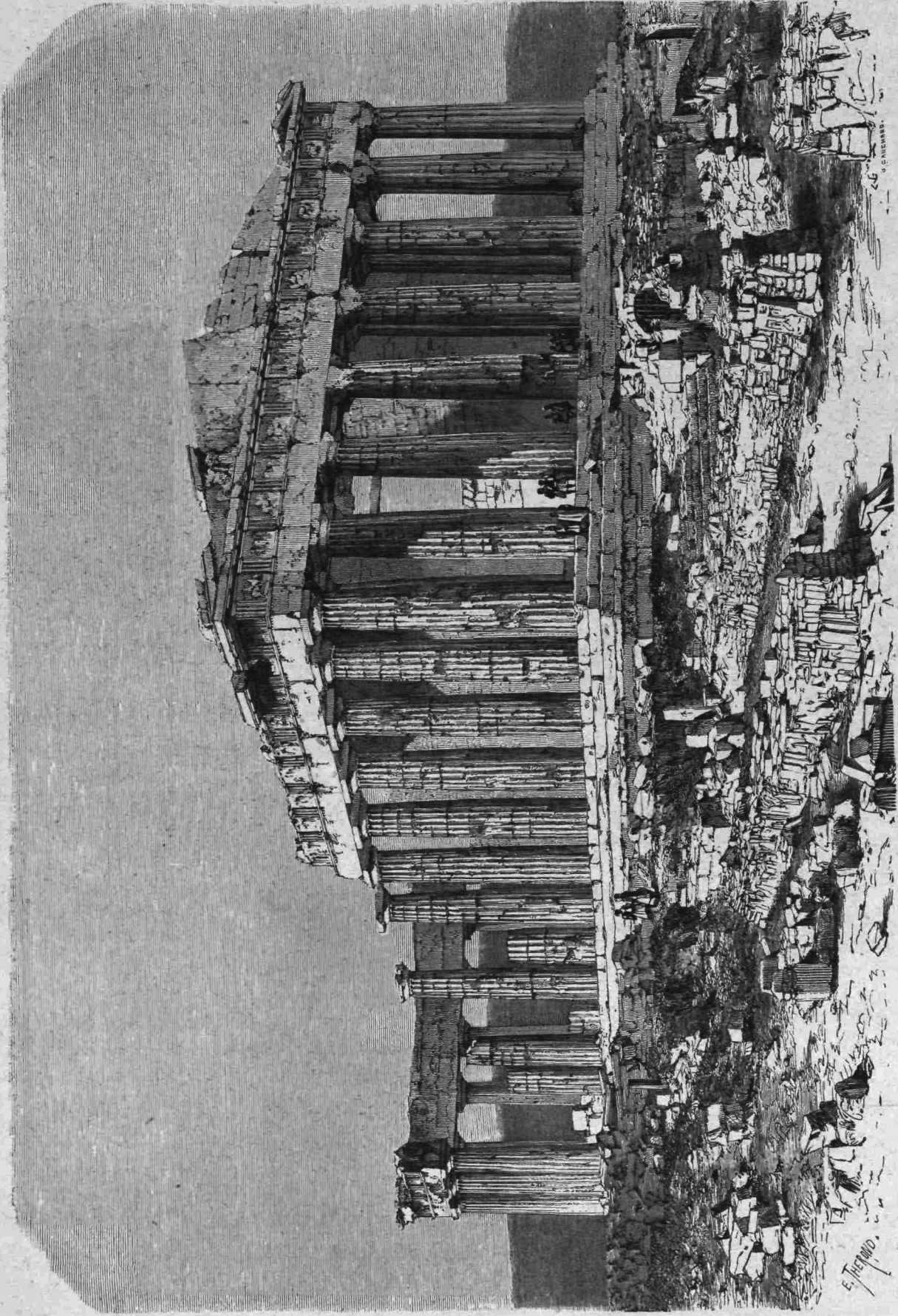
— Εἰς σέ ! τίποτε δὲν θέλω νὰ εἶπω » ἀπεκρίθη ὁ Λούσχιν ἀποτόμως.

Ἐπειδή, ἡ Ζηναῖς ἐξηκολούθει ἀποφεύγουσά με, ἡ δὲ παρουσία μου, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ τὸ παρατηρήσω, . . . τὴν δυσηρεστεῖ. Ἀπέστρεψεν ἀπ' ἐμοῦ ἀκουσίως· ἀκουσίως ! τοῦτο ἴσα ἴσα με ἐπειραζε. Ἀλλὰ τί νὰ κάμω, προσεπάθουν νὰ μὴ εὐρίσκωμαι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της· μακρόθεν μόνον τὴν παρεφύλαττον, ὅπερ ὅμως οὐδὲ πάντοτ' ἐπετύγχανον.

Συνέβαιναν ἐν αὐτῇ καὶ ἄλλο καὶ ἄλλο ἀκατάληπτον. Ἡ ὄψις τῆς εἶχεν ὅλως ἐξαλλοιωθῆ. Τὴν δὲ ἀλλοίωσιν αὐτῆς ταύτην παρετήρησα μάλιστα ἐσπέραν τινὰ ἠσυχον καὶ θερμὴν καὶ ἐξεπλάγην. Ἐκαθήμην ἐπὶ μικροῦ θρανίου χαμηλοῦ ὑπὸ τὸ φύλλωμα ἀκταίας (κουφοβυλιᾶς)· μοὶ ἤρεσκε δὲ ἡ θέσις αὐτὴ διότι ἐξ αὐτῆς ἠδυνάμην νὰ βλέπω τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου τῆς Ζηναῖδος. Ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς μου ἐν τῷ σκοτεινῷ φυλλάσματι ἐκινεῖτο μικρὸν πτηνόν, κάτω δὲ ἐντὸς τοῦ κήπου γάτος φαίδς τανύων τὸ σῶμα του εἰσέδνε μετὰ προσοχῆς πολλῆς, καὶ οἱ πρῶτοι χρυσοκάνθαροι βαρέως ἵπταντο βαρέως βομβοῦντες ἐν τῇ σκοτισθείσῃ

Ο ΣΚΟΡΔΟΠΩΛΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΕΣ — Ο ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ἦδη ἀλλὰ διαφανεῖ ἔτι ἀτμοσφαῖρα. Καθήμενος ἀπέδλεπον πρὸς τὸ παράθυρον ἀναμένων καὶ ἐρωτῶν ἑμαυτὸν ἐὰν θὰ ἀνοιχθῆ. Καὶ ὄντως ἰδοὺ ἀνοίγεται τὸ παράθυρον καὶ ἐπιφαίνεται ἡ Ζηναῖς.

Ἦτο ἐνδεδυμένη ἐσθῆτα λευκὴν, καὶ αὐτὴ δέ, τὸ πρόσωπον, οἱ βραχίονες, αἱ χεῖρες ἦσαν ὠχραί, λευκαὶ σχεδόν. Ὄραν πολλὴν ἐστάθη ἀκίνητος καὶ τὸ βλέμμα τῆς προσηλωμένον κατ' εὐθείαν ἐμπροσθέν τῆς, διέμεινεν ἀκίνητον ὑπὸ τὰς συνεσπασμένας ὀφθαλμοῦς τῆς. Τοιοῦτον βλέμμα τῆς οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχον ἴδῃ. Ἐπειτα δὲ συμπλέξασα ἰσχυρῶς τὰς χεῖρας τῆς ἔφερεν αὐτὰς εἰς τὰ χεῖλη τῆς καὶ εἰς τὸ μέτωπόν τῆς, καὶ διὰ μιᾶς ἀποχωρίζουσα τοὺς δακτύλους ἔρριψεν εἰς τὰ ὀπίσω τὴν ἐπὶ τῶν ὠτων τῆς καταπίπτουσαν κόμην τῆς, τὴν ἔδειξε, καὶ πῶς μετ' ἀποφάσεως, κατανεύουσα τὴν κεφαλὴν τῆς, ἔκλεισε τὸ παράθυρον.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας συννητήθημεν ἐν τῷ κήπῳ. Καὶ ἐγὼ μὲν ἠθέλησα νὰ τὴν ἀποφύγω, ἀλλ' αὐτὴ μ' ἐκράτησε.

— Δός μου τὸν βραχίονά σου μ' εἶπε μετ' ἀγάπης ὅπως καὶ ἄλλοτε. Πολὺν καιρὸν ἔχομεν νὰ τα εἰποῦμεν.

Τὴν παρετήρησον καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ὑπέλαμπον, τὸ δὲ πρόσωπόν τῆς ἐμειδία ὡς διὰ μέσου ἐλαφρᾶς ὀμίχλης.

— Ἡ ἀδιαθεσίᾳ σας ἐξακολουθεῖ; τὴν ἠρώτησα.

— Ὅχι! τὴν πλὴν ὅλα ἐπέρασαν, ἀπεκρίθη δρεπούσα βραίως μικρὸν ῥόδον ἐρυθρόν.—Εἶμαι ὀλίγον κουρασμένη ἀλλὰ καὶ τοῦτο θὰ περάσῃ.

— Καὶ θὰ εἴσθε πάλιν ὅπως καὶ πρῶτα; ἠρώτησα.

Ἡ δὲ Ζηναῖς ἔφερε τὸ ῥόδον εἰς τὸ πρόσωπόν τῆς καὶ μ' ἔφάνη ὅτι ἡ ἀντανάκλασις τῶν λαμπρῶν πετάλων ἐλιπτεν ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς.

— Λοιπὸν ἔχω μεταβληθῆ; μὲ ἠρώτησε.

— Βεβαίως ἔχετε μεταβληθῆ, εἶπον ἡμιοίωγον τὰ χεῖλη.

— Σὰς εἶδεξα ψυχρότητα, τὸ εἰξεύρω, εἶπεν ἡ Ζηναῖς, ἀλλὰ σεῖς δὲν ἔπρεπε νὰ προσέξετε, διότι δὲν ἠδυνάμην νὰ φερθῶ ἄλλῶς... Ἀλλὰ πρὸς τί νὰ γίνεταί λόγος περὶ τοῦτου;

— Δὲν θέλετε νὰ σας ἀγαπῶ! αὐτὴ εἶπε ἡ ἀλήθεια ἀνεφώνησα περιίλυτος καὶ μετ' ὀρμῆς ἀκαουσίας.

— Ὅχι! νὰ μ' ἀγαπᾶτε, ἀλλ' ὄχι ὅπως πρῶτα.

— Πῶς λοιπὸν;

— Πῶς; ὡς φίλος.

Καὶ μοι ἔδωκε νὰ ὀσφρανθῶ τὸ ῥόδον.

— Ἀκούσατε, ἐξηκολούθησεν ἡ Ζηναῖς, ἐγὼ εἶμαι πολὺ μεγαλύτερα καὶ εἰμποροῦσα νὰ ἤμην θεία σας, μὰ τὸ ναί· ἢ ἂν ὄχι θεία, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἀδελφὴ μεγαλύτερα, ἐν ᾧ σεῖς εἴσθε...

— Παιδί, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας σας, ὑπέλαβον ἐγώ.

— Παιδί, βέβαια, ἀλλὰ παιδί θελκτικὸν ἀξιόλογον, ἔξυπνον καὶ πολὺ ἀγαπητὸν μου. Μάθετε ὅτι θὰ σας ἀπονεύω καὶ βαθμὸν ἀπὸ σήμερον σὰς διορίζω ἀκόλουθόν μου, μὴ λησμονῆτε δὲ ὅτι οἱ ἀκόλουθοι οὐδέποτε πρέπει νὰ ἀφίνουσι μόνην τὴν δέσποινάν των. Λάβετε καὶ τὸ σημεῖον

τοῦ νέου ὑπουργήματός σας, — προσέθηκε θέτουσα τὸ ῥόδον εἰς τὴν κομβιοδόχην τοῦ ἐνδύματός μου, — ὡς δείγμα τῆς πολλῆς μου πρὸς ὑμᾶς εὐνοίας.

— Πρῶτα ὅμως ἐλάμβανον ἄλλου εἶδους δείγματα τῆς εὐνοίας σας, ἐψιθύρισα.

— Ἄ! εἶπεν ἡ Ζηναῖς βλέπουσά με πλαγίως, πόσον καλὰ ἐνθυμείσθε! Ἀλλὰ καὶ τώρα ἀκόμη δὲν ἔχω τὴν παραμικρὰν δυσκολίαν...

Καὶ κλινάσα πρὸς με ἐπέθηκεν ἐπὶ τοῦ μετώπου μου φίλημα ἀγνόν καὶ ἤρεμον.

Καὶ πρὶν προφθάσω νὰ ἐγείρω πρὸς αὐτὴν τοὺς ὀφθαλμοὺς μου ἐκείνη ἐστρέφето νὰ ἀπέλθῃ.

— Ἀκολουθεῖ μοι, ἀκόλουθέ μου, εἶπε καὶ κατηνύθη πρὸς τὴν κατοικίαν.

Τὴν ἠκολούθησα ἀγνοῶν καὶ ἐγὼ τί νὰ σκεφθῶ.

Ἡ νεῖνις αὐτὴ ἡ ἦσυχος καὶ φρονιμωτάτη εἶνε τῶ ὄντι αὐτὴ ἐκείνη ἡ Ζηναῖς ἢ γνωστή μου; διανοοῦμην καὶ τὸ βάδισμά τῆς μοὶ ἐφαίνετο εὐρυθμότερον.

Ἦ! Θεέ μου! μετὰ πόσης δυνάμεως ὁ ἔρως μου ἀνεζωπυρήθη.

ΙΣΤ'

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, μετὰ τὸ γεῦμα, ἡ νεαρὰ πριγκίπισσα ἐνεφανίσθη εἰς τοὺς συνήθεις ξένους, οἵτινες εἶχον προσέλθῃ πάντες, ὡς καὶ κατὰ τὴν πρώτην ἐκείνην καὶ ἀειμνήστον ἐσπερίδα, οὐδὲ τοῦ Νιρμάτσκι ἐξαιρουμένου. Ὁ δὲ Μαϊδανὸς εἶχεν ἔλθῃ πρῶτος πάντων, κομίζων νέα ποιήματα.

Τὸ παιγνίδιον τοῦ φ' ἂν ἤρχισε, ἀλλ' ἄνευ ἀλλοκότων παρακολουθημάτων ἄνευ ζωηροτήτων, ἄνευ θορύβου, ἡ δὲ κυνικὴ ἐκείνη περὶ τοὺς τρόπους ἀφέλεια εἶχεν ἐξαφανισθῆ. Ἡ Ζηναῖς ἔδωκεν ἄλλοῖον τύπον εἰς τὰς ὁμηγύρεις ἡμῶν. Ἐγὼ δὲ ὡς ἀκόλουθος ἐκαθήμην παρ' αὐτῆς.

Μεταξὺ δὲ ἄλλων εἶχε προτείνῃ ὅτι, ὅστις ἠθέλε χάσῃ, ἀντὶ παντὸς ἄλλου προοτίμου, νὰ διηγῆται τί ὄνειρον εἶχεν ἴδῃ. Ἀλλ' ἡ πρότασις αὕτη δὲν νῦδοκίμησε, διότι τὰ ὄνειρα ἢ δὲν ἦσαν ἀξία λόγου (ὡς τὸ τοῦ Βελοδζορόβ, ὅστις εἶχεν ἴδῃ ὅτι ὁ ἵππος του εἶχε κεφαλὴν ξυλίνην καὶ ἔδιδεν εἰς αὐτὸν νὰ φάγῃ ἰχθύς), ἢ ἦσαν πεπλασμένα ὡς φέρ' εἰπεῖν τὸ τοῦ Μαϊδανὸς, ὅστις μας ἐδιηγῆθη ἀληθὲς διήγημα, ἐν ᾧ ἀνέμιξε ταφάς, ἀγγέλους, λύρας, ἄνθη λαλοῦντα καὶ ἦχους μακρόθεν ἀκουομένους. Ἀλλ' ἡ Ζηναῖς δὲν τον ἀφῆκε νὰ τελειώσῃ.

— Ἄν εἶνε νὰ διηγηθῶμεν ἱστορίας, τότε ἄς ἐπινοήσῃ ἕκαστος ἡμῶν κατὰ σειράν μίαν ἱστορίαν καὶ ἄς τὴν διηγῆθῃ...

Πρῶτος πάλιν ὁ Βελοδζορόβ ἔχασε, καὶ ὡς πρόστιμον ἠναγκάσθη νὰ διηγῆθῃ τι.

Ἦ νέος Οὐσάρρος ἐταράχθη.

— Δὲν ἠξεύρω νὰ ἐπινοήσω τίποτε.

— Τί βλακεία! εἶπεν ἡ Ζηναῖς. Νά, φαντασθῆτε ὅτε εἴσθε νυμφευμένος καὶ διηγηθῆτε μας πῶς θὰ διήρχεσθε τὰς ὥρας σας μετὰ τῆς γυναικός σας. Θὰ τὴν ἐκλείετε;

— Θὰ τὴν ἐκλείω.

— Καὶ θὰ ἐμένετε κατάκλειστος μαζί τῆς;

— Καὶ θὰ ἐμένα κατάκλειστος μαζί τῆς ὅλημέρα.

— Πολὺ καλά! Ἀλλ' ἂν ὅμως αὐτὴ ἐστενοχωρεῖτο καὶ σας ἔκαμνε τίποτε πανηγύρια;

— Θὰ τὴν ἐφόνευον!

— Καὶ ἂν ἐφευγε;

— Θὰ τὴν συνελάμβανον καὶ θὰ τὴν ἐφόνευον.

— Πολὺ καλά! Τώρα νὰ μου εἰπῆτε, ἐὰν ἐγὼ ἤμην ἡ σύζυγός σας, τί θὰ ἐκάμνετε;

Ἦ Βελοδζορόβ μετὰ στιγμιαίαν σκέψιν ἀπεκρίθη:

— Θὰ ἐφονεύμην ἐγώ.

Ἡ Ζηναῖς ἐμειδίασε καὶ εἶπε:

— Ὡς βλέπω σεῖς πολὺ σύντομα τὰ θέλετε τὰ πράγματά σας.

Δευτέρα ἔχασεν ἡ Ζηναῖς. Ὑψώσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν ὀροφὴν ἐγίνε συννονος.

— Ἀκούσατε, εἶπε, τί ἐπενόησα. Φαντασθῆτε ἀνάκτορον μεγαλοπρεπές, νύκτα θερινὴν καὶ χορὸν λαμπρόν, τὸν ὁποῖον δίδει ἡ νεορὰ βασιλίσσα. Παντοῦ χρυσός, μάρμαρον, κρυστάλλος, μέταξα, φῶτα, μαργαρίται, ἄνθη, ἀρώματα, ὅλη ἡ πολυτέλεια τοῦ πλοῦτου.

— Σὰς ἀρέσκεται ἡ πολυτέλεια; ὑπέλαβεν ὁ Λούσχιν.

— Ἡ πολυτέλεια εἶνε κάτι τι λαμπρόν, κομψόν καὶ ἀγαπῶ πᾶν ὅτι εἶνε κομψόν.

— Περισότερον τοῦ ὠραίου; ἠρώτησεν ὁ Λούσχιν.

— Πιθανῶς τὸ ἐρώτημά σας εἶνε πολὺ βαθύ καὶ δὲν σας ἐννοῶ. Μὴ μ' ἐμποδίζετε νὰ προχωρήσω. Λοιπὸν ὁ χορὸς εἶνε ὅτι λαμπρόν· οἱ προσκεκλημένοι εἶνε πολλοί, νέοι ὅλοι, εὐμορφοί, γενναῖοι, καὶ ὅλοι ἀγαποῦν τὴν νεαρὰν βασιλίσσαν, τρελλαίνονται δι' αὐτήν.

— Δὲν ὑπάρχουν γυναῖκες μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων; ἠρώτησεν ὁ Μαλεῦσκυ.

— Ὅχι! ἢ... σταθῆτε... μάλιστα, ὑπάρχουν.

— Καὶ εἶνε ἀσχημοί;

— Μεγαλοπρεπεῖς! εὐμορφότατοι! Ἀλλ' οἱ ἄνδρες ὅλοι ἀγαποῦν τὴν νεαρὰν βασιλίσσαν, εἶνε μεγαλόσωμος καὶ κομψὴ καὶ ἐπὶ τῆς μαύρης κόμης τῆς φορεῖ διάδημα χρυσοῦν.

(Ἐπειτα συνέχεια).

II. I. Φέρμπος

ΙΔΕΑΙ ΚΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Ἦ νόμος τὸ κεφάλαιον ἐξετάζει τῶν πεπραγμένων· τὰ δὲ διὰ μέσον πάντα εἶβ' καὶ οὐκέτι πολυπραγμονεῖ.

Λουκιανός

Μία θεάρεστη βουλή, μία καλὴ μας πράξι εἶν' ἀπαλὸ προσκέφαλο, στρωσίδι ἀπὸ με-

[τάξι.

Μαρκορᾶς

Τί φυσικότερον ἀπὸ τὸ νὰ σκοτώνωνται καὶ νὰ ἀλληλοτρῶγονται οἱ ἄνθρωποι; Δὲν ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γῆς ψωμὶ διὰ τόσα στομάχια.

Ταῖν

Η ΝΗΣΙΩΤΟΠΟΥΛΑ

Νησιωτοπούλα κάθεται σὲ μαρμαρένιον πύργον,
Μὲ κέντημα στὰ χέρυγιά της, μ' ἀγάπην στὴν καρδιά της.
Φοραῖς φοραῖς τὸ κέντημα κεντοῦσε μὲ τραγοῦδι,
Φοραῖς φοραῖς πιδώρριχνε τὰ ξέπλεγα μαλλιά της,
Κι' ἀγνάντευε τὸ πέλαγος π' ἀπλώνετο μπροστά της,
Καὶ γκαρδιακὰ ἀναστενάζε κ' ἐχτύπαγε τὰ στῆθνα,
Γιατ' ἀγριεμένο τῷδ' ἔλεπε, μαῦρο, φουρτουνιασμένο·
Κι' αὐτὴ εἶχε λόγο, στὸ γυαλὸ νὰ κατεβῆ τὸ βράδν,
Κι' ἀπ' τὸ νησὶ τάντικρυνὸ, ποῦ χάνεται στὸ κύμα,
"Ὁ ἀγαπημένος της νάρθη, νὰ ποῦν τὸν ἐρωτὰ τους.
"Ὁ ἥλιος ἐδασίλεψε· σκοτάδειασε, νυχτῶνει.
Τὸ κέντημά της τῷμορφο ἀπαρτάει ἡ κόρη,
Καὶ κατεβαίνει στὸ γυαλὸ καὶ τὸν ἀκαρτεράει.
Μαυρολογᾶνε τὰ βουνά, καὶ σύγνεφα μεγάλα
Σκεπάζουνε στὸν οὐρανὸ τὰστέρια πέρα πέρα,
Φυσομανάει τὸ πέλαγο, τὰ κύματα βογγοῦνε,
Κι' ὅταν τὰ νέφια ἀστράφθουνε, δείχνουν κορφαῖς ἀφράταις,
Καὶ δὲν γροικέται πουθενὰ τὰγαπημένον ἢ βάρκα.
Κάθεται ἡ νηὰ κι' ἀκαρτερεῖ στ' ἀκρογιαλιῶν τὰ βράχια.

[Ἐκ τῶν "Ἀγροτικῶν"]

Τὰ μακρὰ της τὰ μαλλιά τὰ κυματίζει ὁ ἀέρας,
Καὶ σποῦνε μέσ' στὰ πόδια της τὰ κύματα μὲ βόγγο.
"Ὁραὶς τηραεὶ τὸ πέλαγο, ὄραὶς τηραεὶ μπροστά της,
Νέφια καὶ κύματα μαζί συκνορωτάει μὲ πόνο,
"Ἄν εἶδαν κάπου νάρχηται τὰγαπημένου ἢ βάρκα.
Τὰ σύγνεφα μένουν βουβά, τὰ κύματα βογγοῦνε,
Κι' ἀναστενάζουνε βαρεῖα βαρεῖα τῆς νηᾶς τὰ στῆθνα.
Φυσομανάει ἡ θάλασσα, τὰ κύματα βογγοῦνε,
Κ' ἕνα μὲ τ' ἄλλο σπρώχνονται καὶ σπάνουν στ' ἀκρογιαλί·
Κ' ἐκεῖ ποῦ ἡ κόρη τὰ ῥωτᾷ, βλέπει ἕνα θεριωμένο
Νὰ ψηλωθῆ, νὰ ψηλωθῆ, τὰ βράχια νὰ περάσῃ,
Καὶ νὰ τὴν πνίγῃ στὸν ἀφρό. Τραδιέται ἡ κόρη ἴπισω,
Καὶ κλειῶντας τὴν ἀγκάλῃ της, ποῦ ὀλάνοιχτη βαστοῦσε
Τὸν ἀκριδὸ της νὰ δεχθῆ, σφίγγει στὰ στῆθνα ἀπάνου
Παραδαρμένο ἕνα κορμί, καὶ ἄψυχο, καὶ κρύο.
Ταχὰ ἢ φουρτοῦνα ἠσύχασε, τὰ κύματα ἄμεβῆσαν,
Καὶ οἱ ψαράδες πώρριχναν ὅστ' ὀλάνοιχτη βάρκα,
"Στ' ἀκρογιαλιῶν τὰ χῶματα καὶ μέσ' στὰ βράχια βρῖσκουν
Παραρριγμένα δυὸ κορμιά καὶ σφίχταγκαλιασμένα.

Κ. Α. Κρυστάλλης

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΟΦΕΙΛΕΤΟΥ

(ΣΚΑΛΑΣΥΡΜΑ)

Α'

Ἡ σκηνὴ εἶνε ἐν Οὐγγαρία.
"Ὁ πρίγκιψ Λαδίσλαος Καπάδωρ,
γόνος ἐπιφανοῦς οἰκογενείας, εἶνε
ἐκ τῶν χαριστάτων καὶ κομψοτάτων νέων
τῆς Πέστης· τὸν δὲ παρελθόντα χειμῶνα
ᾤφειλεν εἰς τὸν Ἰουδαῖον ῥάπτῃν του
Ματαθιᾶν Τυχῶρ πέντε ἐτῶν ἐνδυμασίας,
ποσὸν οὐκ εὐκαταφρόνητον. Παράξενον
πρᾶγμα βεβαίως, διότι οἱ υἱοὶ τοῦ Ἰσραὴλ
δὲν ἀφίνοισι τόσον εὐκόλως τὰ χρήματά
των νὰ περιπλανῶνται ἐπὶ τῆς ῥάχως
καὶ τῶν ποδῶν τῶν συγχρόνων των, προ-
τιμῶντες εἴτε νὰ τα ἐξασφαλίζωσι κρύ-
πτοντες ἐν τοῖς ταμείοις των, εἴτε διαθέ-
τοντες αὐτὰ τοκογλυφικῶς ἐπὶ μεγάλοις
τόκοις.

Διὰ τοῦτο δὲ καὶ ὁ ἡμέτερος φίλος Μα-
ταθίας, ἐρχόμενος εἰς τὸ μέγαρον τοῦ πρίγ-
κιπος ᾤφειλέτου του, διενοεῖτο καὶ εἶχεν
ἀπόφασιν ἀμετάτρεπτον νὰ μὴ φύγῃ ἂν
μὴ πρῶτον λάβῃ ἀπέναντι τοῦ λογαρια-
σμοῦ μέγα τι ποσὸν τοῖς μετρητοῖς.

"Ἄλλ' ἄλλαι μὲν βουλαὶ Ἰουδαίων, ἄλλα
δὲ.....

Β'

— Κατὰ φωνή, Μαστροματαθιά, ὅ τι ἐτοι-
μαζόμεν νὰ σου μινύσω, εἶπεν ὁ πρίγ-
κιψ, βλέπων εἰσερχόμενον τὸν Ἰσραη-
λίτην.

— Μεγάλῃ τιμῇ μου εἶνε, ἐκλαμπρό-
τατε, ὅτι συνέπεσε νὰ ἔχωμεν καὶ οἱ δύο
μας τὸ αὐτὸ πρᾶγμα εἰς τὸν νοῦν μας.
Ἡθέλατε νὰ μου μινύσετε, καὶ νὰ ὅπου
καὶ ἐγὼ ἔτυχε νὰ ἔλθω. Καὶ νὰ ἰδῆτε μάλ-
ιστα ἕνα παράξενον πρᾶγμα, ἐκλαμπρό-
τατε· ποτέ μου δὲν θὰ ἐτολμοῦσα νὰ σας
φέρω τὸν λογαριασμόν, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ δὲν
εἰξεύρω πῶς ἔτυχε νὰ τον ἔχω ἐπάνω
μου· μὰ βλέπετε τί σύμπτωσις! Καὶ διὰ
νὰ μὴ θαρρῆτε ὅτι σὰς το λέγω ἔτσι, κυτ-
τάξτε τί σύμπτωσις, ἐκλαμπρότατε!

Καὶ ἐξήγαγε τὸ λιπαρὸν χαρτοφυλάκιόν

του καὶ ἐκ μᾶς τῶν πτυχῶν αὐτοῦ ἀνέ-
συρε χαρτίον ῥυπαρὸν, τὸ ὁποῖον ὁ πρίγ-
κιψ οὐδὲ βλέμματος κἂν ἤξιωσε.

— "Ἄ! δι' ἐκεῖνα τὰ προκατακλυσμαῖα;

— Αἱ! πρίγκιψ μου, τί νὰ γίνῃ, ἔτσι
τῶχομεν ἡμεῖς, πιάνομεν τὰ παλιὰ μας
τὰ κατάστιχα ὅταν...

— Φθάνουν αἱ μωρολογίαι, Μαστρομα-
ταθιά.

— Ὅρισμός σας, ἐκλαμπρότατε...

— "Ἄν το εὔρης, Μαστροματαθιά, τί
σε ἤθελα. Ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ βάλε εἰς τὸ
χαρτοφυλάκιόν σου αὐτὰ τὰ παληοσιγα-
ρῶχαρτα, ἐγὼ δὲν καπνίζω ποτὲ νηστικός.
"Ἐπειτα καὶ ἡ μελλονμῆτός μου δὲν ὑπο-
φέρει τὴν ὀσμὴν τοῦ καπνοῦ.

— Ὁ ἐκλαμπρότατος νυμφεύεται;

— Κατὰ τὰ φαινόμενα. Ἀλήθεια, κύρ
Ματαθιά, δὲν μου λές; τὴν κόμισσαν Κε-
σκιπροῦθ τὴν γνωρίζεις;

— Ἄμ' πῶς δὲν τὴν γνωρίζω, ποῦ ἔχει
καὶ ἔχει...

— Καμμιά ἑκατοστὴν ἑκατομμῦρια καὶ
ἐλπιδας κληρονομίας. Εἶνε χῆρα, ἀλλὰ
νέα ἀκόμη καὶ ζωνρά! Ἡ ὑπόθεσις ἐπὶ-
γαινεν ἀξιόλογα. Εἶνε ὁμως ὀλίγον ἀλλό-
κοτη, καὶ διὰ νὰ τὴν διασκεδάσω εἶμαι
ἠναγκασμένος νὰ ἐφευρίσκω ὄλον καὶ
νέας διασκεδάσεις. Τὸ Σάββατον μεθαῦριον
ἔχει μεγάλῃν συναναστροφὴν καὶ εἶνε
προσκεκλημένη ὄλη ἡ ἀριστοκρατία· θα
εἶνε πράγματι βασιλικὴ ἑορτή, λοιπὸν
ἐσκέφθην, καὶ μου φαίνεται ἀρκετὰ πρω-
τότυπος ἡ ἰδέα μου, καὶ μ' αὐτὸ ὅπου
σχεδιάζω νὰ κάμω, πιστεύω ὅτι θὰ κερδίσω
πλέον τὴν ἀγάπην της καὶ τὴν προτίμη-
σίν της. Ἀλλὰ διὰ νὰ ἐκτελέσω τὸ σχέ-
διόν μου ἔχω χρεῖαν ἀπόλυτον τῆς συν-
δρομῆς σου.

— Εἰς τοὺς ὁρισμούς σας, ὑπερεκλαμ-
πρότατε.

— Θέλω νὰ μου ἐτοιμάσῃς δύο ἐνδυμα-
σίας· μίαν ἐνδυμασίαν Ἀθιγγάνου ἀρκου-
δάρι καὶ μίαν ἄλλην ἀρκούδας. Καταλαμ-
βάνεις;

— Περιήφημα! Ἀλλὰ νὰ τα ἔχω ἐτοιμα

εἰς τρεῖς ἡμέρας εἶνε ὑπεράνθρωπον· καὶ
ἐγὼ δὲν ξεύρω πῶς θὰ τα καταφέρω.
Ἀλλὰ ὅταν θὰ σας τα φέρω τὸ Σάββατον
δὲν θὰ μοῦ οἰκονομήσετε, ἐκλαμπρότατε,
κάτι τι...

— Ἀπὸ τὰ προκατακλυσμαῖα, κύρ Μα-
ταθιά;

— Μάλιστα, ἐκλαμπρότατε.

— Ἐννοια σου, μὴ σε μέλη, εἶπεν ὁ πρίγ-
κιψ, διὰ μεγαλοπρεποῦς χειρονομίας προ-
πέμπων τὸν ἀπερχόμενον εὐπιστον πι-
στωτήν του.

— Ἐκατὸν ἑκατομμῦρια! ἐψιθύριζεν ἀπ-
ερχόμενος ὁ πονηρὸς Ἰουδαῖος. Δὲν μου
κακοφαίνεται ὅτι ἐπῆρα πάλιν ὀπίσω τὸν
λογαριασμόν. Ἐκατὸν ἑκατομμῦρια! αἱ!
κάτι θὰ τσιμπήσω καὶ ἐγὼ!.. Ἄνοιξεν
ἡ τύχη σου, κατακαίμενε Ματαθιά.

Καὶ τρίβων τὰς χεῖράς του ὑπὸ χαρῆς
καὶ εὐαρεσκείας κατέβη τὴν κλίμακα τῆς
κλίμακος ὡς εἰκοσὶν ἐτῶν νέος.

Γ'

— Ὅριστε ἐκλαμπρότατε! εἶσθε εὐχαρι-
στημένος;

— Δὲν εἶνε ἄσχημα μὰ τὸ ναί, Μαστρο-
ματαθιά. Τὸ δέρμα τῆς ἀρκούδας εἶνε
στερεὸν καὶ καλὰ ῥαμμένον; Μὴ τύχη
καὶ σχισθῆ πουθενὰ καί...

— Εἶνε στερεώτατα, ἐκλαμπρότατε, ἀπαξ
ἐμβῆκε μέσα κανεὶς εἰς αὐτὸν τὸν σάκκο
πρέπει νὰ εἶνε Σαμψῶν διὰ νὰ κατορ-
θῶσῃ νὰ ἐδγῆ ὁ μόνος του.

— Εὐγε λοιπόν.

— Λοιπὸν, ἐκλαμπρότατε, τίποτα λιανὰ
ὅπως εἶπαμε;... Τίποτα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ
προκατακλυσμαῖα;...

— Ἐγὼ, Ματαθιά μου, θὰ σου δώσω κάτι
τι ἄλλο πολὺ καλλίτερο. Σοῦ ἔτυχε ποτε
νὰ παρευρεθῆς εἰς χορὸν ἀριστοκρατικόν;

— Καὶ ποῦ με δέχονται, ἐκλαμπρότατε;
αὐτοὶ οἱ χοροὶ δὲν εἶνε διὰ τὸν καθένα.

— Λοιπὸν, ἐγὼ θέλω νὰ ἰδῆς αὐτὸ τὸ
λαμπρότατον θεῖαμα.

— Κοροϊδεύετε, ἐκλαμπρότατε.

— Θεὸς φυλάξοι! Δὲν παρετήρηδες ὅτι

ἀπό τινος δὲν σε μεταχειρίζομαι ὡς ῥάπτῃν μου, ἀλλὰ ὡς φίλον ;

— Πράγματι, ἐκλαμπρότατε, χρόνια ἔχετε νὰ μού τὴν θυμίσετε τὴν τέχνην μου.

— Ἄ ! ἐγὼ, φίλατάτῃ μου Ματαθιά, ἐκλέγω τοὺς φίλους μου ! Καὶ ἔπειτα κανεὶς δὲν θά σε γνωρίσῃ μέσα ἰς αὐτὸ τὸ δέρμα τῆς ἀρκουίδας. Μόνον νὰ ἰδοῦν ὅτι εἶσαι μαζί μου καὶ εὐθὺς θά σ' ἐκτιμῆσουν. Ὅταν δὲ ἔλθῃ ἡ ὥρα νὰ φανερωθῆς, τότε εἴμφορεὶς νὰ ἐγκωμιάσῃς τὸ κατὰσθημά σου, καὶ νὰ ἰδῆς τότε πελατεῖαν. Ὅλην αὐτὴν τὴν εὐγενῆ πελατεῖαν θά σοῦ τὴν παραδώσω εἰς χεῖράς σου. Τότε σὺ νὰ ἀποταθῆς εἰς ἓνα ἕκαστον μὲ μεγάλῃν ἐλευθερίαν καὶ θάρρος καὶ νὰ εἰπῆς παραδείγματος χάριν : «Κύριε κόμην, ποῖός σάς το ἔβραψε αὐτὸ τὸ τσοουβάλι ; αὐτὸ εἶνε διὰ ἀμαξηλάτῃν» ἢ «Κύριε μαρκήσιε, τί πανταλόνι εἶνε αὐτό ; αὐτὸ εἶνε σακκί, ποῦ το ἐκάματε ; Δότε μου νὰ σας κάμνω ἐγὼ τὰ πανταλόνια σας», κτλ. κτλ. κτλ. Θά σου δώσω, βλέπεις, τὸ δικαίωμα νὰ συνομιλήσῃς μὲ οικειότητα μὲ ὅλην τὴν ἀριστοκρατίαν μας, καὶ νὰ ἰδῆς πλέον παραγγελίας, Μαστροματαθιά, δὲν θά προφθάνῃς νὰ κόπτῃς καὶ νὰ ῥάπτῃς.

Ὁ δὺςμοῖρος Ἰουδαῖος διαβλέπων τὰ πράγματα ῥόδινα συνεινῆθη, καὶ μετ' εὐγνωμοσύνης ἀπέδρασε δακρῶν πρὸς τὸν εὐπατριδὴν ὀφειλέτην του.

— Ἄς ἐνδουθῶμεν ! εἶπεν ὁ πρίγκιψ.

Μετὰ δύο ὥρας ὁ Ματαθιάς εἶχε χωθῆ ἐντὸς τοῦ δέρματος τῆς ἀρκουίδας καὶ χεῖρες ῥωμαλέαι θεράποντος ἐκόμωσαν αὐτὸ μετὰ προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας. Ὁ δὲ φαιδρὸς πρίγκιψ ἐνεδέθη ὡς Ἀθίγγανος καὶ περιέβαλε περὶ τὸν τράχηλον τῆς ἀρκουίδας ἀργυροῦν κλοιὸν μετὰ ἀλύσσεως.

— Καὶ τώρα νὰ πάρωμεν κάτι τι ἐπὶ ποδός.

Θεράπων ἔφερον ἐπὶ δίσκου δύο ποτήρια.

— Εἰς ὑγείαν σου, κύρ Ματαθιά.

— Πῶς ! Ἐκλαμπρότατε ! Ἡ ἐκλαμπρότης σας μού κάμνει τόσον μεγάλῃν τιμὴν νὰ πῆρ εἰς ὑγείαν μου ;

— Βέβαια, κύρ Ματαθιά.

Καὶ ὁ μὲν πρίγκιψ συνέκρουσεν ἀπλῶς τὸ ποτήριόν του καὶ το ἀπέθηκε πάλιν ἐπὶ τοῦ δίσκου· ἀλλ' ὁ ἀγαθὸς Ἰουδαῖος τὸ ἔπιεν ἐκκενώσας τὸ ποτήριον μέχρι τελευταίας ῥανίδος.

Δ

Τί λαμπρὰ ἡ αἰθουσα τῆς κομίσσης Κεσκιπροῦθ. Αὐτὴ δὲ ἡ κόμισσα ἦτο θαῦμα καλλονῆς καὶ κομψότητος καὶ χάριτος.

Ἡ οἰκοδέσποινα περιεκυκλοῦτο ὑπὸ ὀμίλου κυριῶν εὐμορφωτάτων, τῶν ὁποίων ἡ ὀλιγώτερον ὥρα ἡξίζε νὰ γίνῃ ἀφορμὴ ἀλώσεως τῆς Ἰλίου ὡς ἄλλη Ἐλένη.

Περὶ τὸν γυναικεῖον τοῦτον ὄμιλον περιεβόμβει σμῆνος ἀνδρῶν ἀμιλλωμένων ἐπὶ εὐγενείᾳ καὶ κομψότητι, νέων ἀργῶν καὶ μόνον μέλημα ἔχόντων πῶς νὰ διασκεδάσωσι καὶ ἐπιδειξώσι τὸν πλοῦτον καὶ τὰς χάριτάς των.

Ἰκανὴ δὲ ἀπόδειξις τοῦ πλοῦτου τῆς κομίσσης καὶ τῆς μεγαλοπρεπειᾶς αὐτῆς

ἦσαν οἱ χρυσοστόλιστοι θεράποντες, ὧν ὁ κατώτατος εἶχε χρυσὰ σειράδια καὶ ἀστέρας ὅσους οὐδὲ δέκα ὀμοῦ στρατάρχηαι.

Ὁ κύρ Ματαθιάς ἀσφικτιῶν ἐντὸς τοῦ στενοῦ σάκκου του, ἦτο καταμαγευμένος καὶ ἡ χαρὰ καὶ ἀγαλλιάσις του ἦτο ἀπερίγραπτος. Ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἰθουσαν ὁ Ἀθίγγανος πρίγκιψ σύρων διὰ τῆς ἀλύσεως τὴν ἀρκουίδαν του, γενικὴ θυμηδία καὶ φαιδρότης διεχύθη ἐν ὅλῃ τῇ αἰθούσῃ. Ἡ δὲ εὐδοκίμησις τοῦ πρίγκιπος ἐγένετο θαυμασία. Τόσον δὲ ἐπιτυχῶς ὑπεκρίθη, ὥστε οἱ πάντες ἐπευφήμισαν, καὶ αὐτὴ δὲ ἡ κόμισσα ὀριστικῶς πλέον ἠσθάνθη ὅτι τον ἀγαπᾷ.

Αἰθῆς ἀντήχησεν ἡ ὀρχήστρα παίζουσα ῥέδσοβαν. Ὁ πρίγκιψ ἔσπευσε πρὸς τὴν κόμισσαν νὰ συγχορεύσωσιν, ἀλλὰ πρότερον ἐφρόντισε νὰ δέσῃ τὴν ἄλυσιν τῆς ἀρκουίδας ἀπὸ ἐνὸς τῶν στύλων οἵτινες ἐδάσταζον τὴν χρυσῆν ὀροφὴν τῆς ἀπαστραπτούσης αἰθούσης. Τοῦτο ἰδόντες οἱ παριστάμενοι ἐγέλασαν, διότι ὄντως ἐφάνη εἰς αὐτοὺς ἀστείότης ἢ προφύλαξις τοῦ Ἀθίγγανου, διὰ νὰ μὴ του φύγῃ ἡ ἀρκουίδας του.

Τότε δὲ ὅσοι δὲν ἐχόρευον ἐπλησίασαν εἰς τὴν ἀρκουίδαν καὶ τὴν ἐθώπευον, ἔψαυον τὴν ῥάχιν τῆς, τὰ ὠτά τῆς καὶ ἔκαμνον διαφόρους ἀστείότητας· ἐννοεῖται δὲ ὅτι ὁ ἀρκουδοματαθιάς ἦτο κατενερσθημένος, διότι εὐρίσκετο ἐν σιναναστροφῇ ἀριστοκρατικῇ καὶ ἐλάμβανε τόσας περιποιήσεις καὶ τόσα δειγμάτια φιλίας καὶ εὐνοίας.

Ἄλλ' αἰθῆς ἡ ψευδάρκτος ἤρχισε νὰ ταραδάσεται, νὰ ἀνδουχῆ, νὰ ἔλκῃ σπασμοδικῶς τὴν ἄλυσιν, ὡς εἴαν ἠθελε νὰ τὴν θραύσῃ, καὶ νὰ μουγγρίζῃ ἀγρίως ἅμα καὶ λυπηρῶς· φοβερὸν κόψιμον ἐθέριζε τὴν κοιλίαν του.

Ἐντρομοὶ δὲ οἱ περὶ αὐτὴν ἀπεμακρύνθησαν μὴ εἰσεύροντες τί συμβαίνει. Καὶ πάντες μὲν ἦσαν ἀνῆσυχοὶ· μόνος δὲ ὁ πρίγκιψ Λαδίσλαος Καπάδωρ ἦτο ἠσυχος διότι αὐτὸς μόνος εἰξευρε τί ἔχει ὁ κύρ Ματαθιάς.

Ἄλλὰ τί εἶχεν ;

Οὐδ' ἐγὼ εἰξεύρω τί εἶχεν· ἀλλὰ τοῦτο μόνον σας λέγω, ὅτι τὸ ποτήριον τὸ ὁποῖον ἔπιε πρὶν ἢ ἀπέλθωσιν εἰς τὴν σιναναστροφὴν, ἦτο...

Μήπως ἦτο δηλητήριον ; . . .

Ἄντις ! ἦτο δραστήριον καθαρτικόν !

Ἄνότης καὶ βδελυρὰ ἀστείότης !

[Μίμησις Arm. Silvestre] Π. Ι. Φ.

ΔΙΑΦΩΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑΚΑ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΑ

Ἐκ τῶν πολλῶν περὶ Ταμειυτηρίων ἔπαρά τοῦ κ. Κ. Χ. Βάμβα δημοσιευθέντων ἐραυιζόμεθα παράδειγμα τι, ἐξ οὗ καταδεικνύεται ἡ μεγίστη αὐτῶν χρησιμότης.

«Ἐν τινι τῶν ἐν Οὐγγαρία Παρθενωγαγείων διευθυνομένων παρὰ τῆς σπουδαίας παιδαγωγῆς Carina Schroter, παρετηρήθη ὅτι κοράσιόν τι ἐκ τῶν πτωχοτέρων, ὀλίγον μετὰ τὴν ἴδρυσιν παρ'

αὐτῷ τοῦ Σχολειακοῦ Ταμειυτηρίου, ἔφερον ἡμέραν τινὰ 20 ἑκατοστά· τοῦτο ἐξέπληξε τὴν διευθύνουσαν, διότι ἡ μήτηρ τοῦ κορασίου πρὸ τινῶν ἡμερῶν εἶχε ζητήσῃ παρ' αὐτῆς ζεῦγος παλαιὸν ὑποδημάτων ὅπως δύναιτο τὸ τέκνον τῆς νὰ ἔρχηται εἰς τὸ Σχολεῖον, καὶ τὸ ὁποῖον τῇ ἠρνήθη, εἰποῦσα αὐτῇ ὅτι ἐγγυώζεν ὅτι εἶχε σύζυγον ἐργάτην εἰς ἐργοστάσιον κερδίζοντα δύο φράγκα καθ' ἑκάστην· καὶ τοῦτο μὲν ἡ μήτηρ δὲν ἠρνήθη, ἀλλὰ προσέθηκεν ὅτι ὁ σύζυγός τῆς κατεσπατάλει εἰς τὸ οἶνοπωλεῖον ὅλα του τὰ χρήματα, αὐτὴ δὲ μόλις ἔζη ἐκ τῶν ὀλίγων σολδίων, τὰ ὁποῖα ἐκέρδιζε πλύνουσα ἀσπρόρουχα. Ἠρώτησε λοιπὸν τὴν μικρὰν κόρην ποῦ αὐτὴ εὐρίσκε, πόθεν ἐπρομηθεύετο τὰ χρήματα, ἀπερ εἰς τὸ Ταμειυτηρίον κατέθετε· τὸ κοράσιον ἀφελῶς τῇ ἀπήντησεν ὅτι τῆς τὰ ἐδίδεν ὁ πατήρ τῆς. Ἐπὶ τῇ ἀπορίᾳ τῆς, προσεκάλεσε καὶ πάλιν ἡ διευθύνουσα τὴν μητέρα, ἥτις μετὰ δακρῶν τῇ ἐδιηγῆθη ὅτι ὁ σύζυγός τῆς ἡμέραν τινὰ καθ' ἣν ἦτο εὐδιάθετος ἔδωκεν εἰς τὴν μικρὰν κόρην του ἓν σολδίον ν' ἀγοράσῃ ἓν μῆλον. Ὅχι, τῷ εἶπε τὸ παιδίον, θά καταδέσω τὸ σολδίον τοῦτο εἰς τὸ Ταμειυτήριον ὅπως καὶ ἄλλα κοράσια, καὶ ἐπὶ τῇ ἀπορίᾳ τοῦ πατρός, ἐξήγησεν αὐτῷ ἡ μικρὰ κόρη ὡς ἠδύνατο καλλίτερον τὸν θεσμόν τῶν Σχολειακῶν Ταμειυτηρίων· παραδόξως τὸ πρῶγμα ἤρσεν εἰς τὸν πατέρα καὶ εἶπεν εἰς τὴν κόρην του νὰ πηγαίῃ καθ' ἑκάστην ἐσπέραν εἰς τὸ ἐργοστάσιον νὰ τῇ δίδῃ 20 ἑκατοστά ἅμα ἐλάμβανε τὸ ἡμερομίσθιον του, ἔκτοτε δὲ, ἐξηκολούθησεν ἡ γυνὴ, φροντίζω ν' ἀποστέλλω καθ' ἑκάστην ἐσπέραν εἰς τὸ ἐργοστάσιον τὴν κόρην μου καὶ τακτικῶτα λαμβάνει τὰ 20 ἑκατοστά. Ἐνίοτε ὅταν εἶναι ἀργὰ φέρει μόνος του αὐτὴν εἰς τὸν οἶκον, συχνακίς τὴν ἐσπέραν δὲν ἐξέρχεται πλέον τῆς οἰκίας καὶ μοι δίδει τὰ χρήματα ὅσα ἐκέρδιδεν ἐκ τῆς ἐργασίας του διὰ νὰ φροντίσω περὶ τοῦ δείπνου. Χθὲς μάλιστα μοι εἶπεν, ὅτι τοῦτο ἦτο πολὺ καλλίτερον τοῦ καπηλείου ὅπου ἔτρωγε τεμάχιον μόνον χοιρεῖον κρέατος, διότι τὸ πλεῖστον τοῦ χρηματός του ἐκ τοῦ ἡμερομίσθιου τὸ ἐδαπάνῃ εἰς τὸ ποτόν. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι καταβάλλω πᾶσάν μου τὴν ἐπιμέλειαν ὅπως τὸ δείπνον εἶναι καλόν, καὶ ἡ κόρη μου τῷ παρέχει τόσας περιποιήσεις, ὥστε ἤρχισε νὰ εὐχαριστῆται ἐν τῷ οἴκῳ μᾶλλον ἢ ἐν τῷ καπηλείῳ· μοι εἶπε μάλιστα ὅτι ἀργότερα ὅταν αἱ ὑποθέσεις μας θά εἶναι ἐν καλλιτέρᾳ τάξει, πρέπει νὰ σκεφθῶμεν νὰ οἰκονομησῶμεν καὶ ἡμεῖς κάτι τι, διότι εἶναι ἐντριπὴ ἡ μικρὰ μας νὰ στερεθῇ ἐν μῆλον, αὐτὸς δὲ νὰ κατασπατάλῃ τὸ χρῆμά του πίνει εἰς τὸ καπηλεῖον.»

Εἶναι λοιπὸν θαυμάσιος ὁ θεσμὸς τῶν Σχολειακῶν Ταμειυτηρίων καὶ ἀξία πολλῆς ἀναγνώσεως ἡ περὶ ἰδρυμάτων τῆς προβλεπτικότητος μελέτη τοῦ κ. Κ. Χ. Βάμβα, διότι ὁ θεσμὸς τῶν Σχολειακῶν Ταμειυτηρίων ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστον μέρος τῆς ἀνατροφῆς τῶν παιδῶν.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ

Ἐν τῷ προκρινυθῶν ὑπὸ τοῦ «Ἀττικοῦ Μουσείου» διαγωνίσμα πρὸς σύνθεσιν ἐξαστίχου ἐπὶ τῆς δημοθευθείσης πρὸ τινος ἐν αὐτῷ ὥραίας εἰκόνος «Πομφόλυγες» ἐστάλησαν εἰς τὸ γραφεῖον τῆς διευθύνσεως αὐτοῦ ἑπτὰ ἐν ὄλῳ ποιήματα. Δυστυχῶς ὅμως, μεταξὺ αὐτῶν δὲν κατωρθώσαμεν ν' ἀγρεύσωμεν παρὰ δύο ἢ τρία μόνον, ἅτινα προσήρχοντο νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὸ διαγώνισμα μὲ κάποιον ὁπωσδήποτε σεβασμὸν πρὸς τὰ γνωστὰ μέχρι τοῦδε καὶ παραδεδομένα ἐν τῇ συνθέσει ἔστω καὶ κοινοτάτων στίχων ἔθιμα, τὰ ὀρθογραφικὰ νόμιμα καὶ τοὺς στοιχειώδεις ἀκόμη κανόνας τοὺς διέποντας συνήθως παρὰ τοῖς ἀνθρώποις τὴν χρῆσιν τοῦ παρὰ Θεοῦ χαρισθέντος αὐτοῖς ὅπως διαφέρωσι τῶν λοιπῶν ὄντων δωρημάτων τοῦ λόγου. Μεταξὺ δὲ καὶ τῶν δύο ἢ τριῶν αὐτῶν μόνον ἐν πάλιν ἠδυνήθημεν νὰ εὐρωμεν ἀληθῶς ἄξιον νὰ θεωρηθῆ ὡς ἐπιτυχὸν τοῦ σκοποῦ, σχετικῶς πάντοτε ἐννοεῖται. Οὐχ ἦττον ἀπεφασίσσαμεν νὰ δημοσιεύσωμεν καὶ τὰ λοιπά, καθιστώντες οὕτω κριτὰς καὶ τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας, οἱ ὅποιοι πιστεύομεν ὅτι καθόλου δὲν θὰ δυσθυμήσουν διὰ τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῶν.

Τὸ πρῶτον προσέπιπτον εἰς τὰ βλέμματα ἡμῶν εἶνε ἐξάστιχον ἀποστελλόμενον «Τῆ Συντάξει τοῦ Α. Μουσείου! εἰς Ἀθήνας», χρονολογούμενον «Ἐν Μυτιλήνῃ τῇ 4/7/90», ἐν τῇ αὐτῇ δὲ φειδωλίᾳ τόνων καὶ πνευμάτων, ὅπως βλέπετε, διαλαμβάνον τὰ ἑξῆς:

ΕΞΑΣΤΙΧΟΝ

Τὰ πάντα νέμεται φθόρον προη,
ὄλ' ἀποθηήσκουσιν, ἀλλὰ βραδέως,
Μόνον το κάλλος δε κ' ἡ ζωῆ,
ὡς ἡ πομφόλυξ, σθύνει ταχέως.
γρήγορα φεύγει, φθίνει, μαραινεταί
θνητοί! Απολαύσατε καὶ μὴ περιμένετε.

ΘΕΜ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Πρόκτωρ τῆς Ἑταιρίας «Σίγγερ».

Γ. Γ. Παριζαίου μὴ μεταβάλλῃτε τὸν τόνισμον.

Θ. Γ.

Τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἀξιοτίμου κ. Γείνωρος καὶ πράκτορος σεβόμεθα πιστῶς, ἐρχόμεθα δὲ ἐπὶ τὸ δεύτερον.

Τοῦτο ἀποστέλλεται ἡμῖν ἐκ Πύργου ὑπὸ τοῦ κ. Γεωργίου Σ. Γεωργακοπούλου, ἔχει δὲ ὡς ἑξῆς κατὰ πιστὴν τήρησιν καὶ τῶν περὶ μέτρων καὶ ὀρθογραφίας ἰδεῶν τοῦ ποιητοῦ του, ἀπαραλλάκτως ὅπως τῶν περὶ τονισμοῦ τοῦ προηγουμένου.

ΠΟΙΗΜΑΤΙΟΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΝ ΣΕΛ. 21 ΚΑΛΙΤ. ΕΙΚΟΝΑ

Ἰδέτε πόσον ὥραϊα τὸ μικρὸ ἀγγελουδάκι,
κάθηται εἰς τὸ πάλκο, στὸ δροσερὸ ἀεράκι.
Καὶ μ' ἀπλότητα καὶ χάρι τῆς πομφόλυγες φου-
[κίωνε]
ἀμέριμνον καὶ χαῖρον στὸν αἰθέρα τὰς ὑψώνας.
Ἢ δὲ καλὴ τὸ ἡ μαμά, χαίρουσα τὰς ἀτερίζει
ἐπ' αὐτὰς ὁ λεπτὸς ἀήρ, μετ' ὀλίγον ἀφανίζει.

Ἐν Πύργῳ.

Γ. Σ. ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΣ.

Τόσάτ! Προσοχή! Ἰδοὺ καὶ τὸ τρίτον:

Ἀυτὰ τὰ κάλλη τόρα ποῦ κιντίζεις,
καὶ χαιρέσαι ποῦ εἶναι μιὰ γαρά,
ὥραϊα κόρη, ἴσως δὲρ λογιζεις,
πῶς εἶναι ὠρισμένα γὰ φθορα,
καὶ οὐρ αὐτὰ ποῦ βλέπεις κι' ὄπου σθύνονται,
καὶ οὐρ τῆς φουκαλίδος ἑ τούτῳ ποῦ γίνονται.

Α. Β.

Τόσάτ! τόσάτ! τόσάτ! Πάνε καὶ ἡ φουκαλίδες τῶν στίχων τοῦ κ. Α. Β. Καὶ παρουσιάζεται πρὸ ἡμῶν ὁ κ. Μιχαὴλ Δ. Μυλωνᾶς ἐκ Πατρῶν, λιάν ὑποκειμενικῶς ἐπιλαμβανόμενος τοῦ θέματος καὶ εὐχόμενος νὰ γίνῃ ἀπὸ Μυλωνᾶ φ ο ὄ σ κ' ἄ π ὄ σ α π ο υ ν ἄ δ α, ἡ ὁποία νὰ μὴ σπάξῃ ὅμως, ὅπως ὄλαι αἱ ἄλλαι, ἀλλὰ νὰ διαπράττῃ διάφορα πραξικοπήματα, ὡς ἐμφαίνεται κατωτέρω:

ΕΥΧΗ

Κ' ἐγὼ νὰ ἤμουν ἤθελα φουσκ' ἀπὸ σαπουνάδα,
Νὰ κλειοῦσα εἰς τὰ στήθη μου ἀπ' τὴ δικὴ σ' ἀχνάδα
Ν' ἀρχόμενα πλησίον σου νὰ πέσω στὰ μαλλιά σου,
Νὰ μπερδεύθῶ, νὰ μὴ μπορῶνὰ φνῆ' ἀπὸ κορτά σου,
Ἔως κ' ἐμὲ ἡ ποθητὴ νὰ πληρωθῆ εὐχῆ:
Ἐκεῖ ἀπάν', ἀγάπη μου, ν' ἀφήσω τὴ ψυχῆ.

Πάτρι.

ΜΙΧ. Δ. ΜΥΛΩΝΑΣ.

Ὁ κ. Κ. Γιολδάσης ὅμως δὲν εὐχεται τοιαῦτα τινὰ παράδοξα ὄντως καὶ ἀήθη. Εἶνε πολὺ λογικώτερος, σέβεται δὲ καὶ τὰ μέτρα καὶ τοὺς τόνους καὶ τὰ πνεύματα καὶ τὴν ὀρθογραφίαν. Διὰ τοῦ καλλιγραφημένου ἐξαστίχου του, φιλοσοφεῖ βαθέως ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων καὶ ἀπολοφύρεται τὴν ματαιότητα καὶ τὸ ἐφήμερον τῶν γυνῶν ὡς ὁ Ἐκκλησιαστικὸς, ἐν ποιηματικῶ ὄντως ἀξίῳ εἰκόνος φερουσῆς τὴν ἐπιγραφὴν «Πομφόλυγες». Δυστυχῶς ἡ φιλοσοφία τοῦ κ. Γιολδάση εἶνε ὀλίγον πάρα πολὺ macabre καὶ διὰ τοῦτο, μ' ὅλον ὅτι πολὺ τὸ ἐπευρομύμεν, δὲν δυνάμεθα ν' ἀπονεύμεν, μ' ὅλα τὰ ἄλλα προσόντα του, αὐτῷ τὸ γέρας. Ἰδοὺ τὸ ποίημα τοῦ κ. Γιολδάση:

Εἰς κάτοπτρον τὰ κάλλη τῆς; τὰ θεῖα εὐεῶρει
Κι' εἰς Παραδείσων ἔκτασιν εὐρίσκετο ἡ κόρη.
Ἦτε μικρὸς ἐρωτιδεὺς πομφόλυγας σκορπιζῶν
ἐπέρχεται τὰ ὄνειρα τῆς κόρης ἀφανίζων.
Πομφόλυξ εἶν' ἡ κάλλιπὸν κι' ὁ βίος μας πομφόλυξ
ἔως οὐ κάλλος καὶ ζωὴν τὰ καταφάγη σκώληξ.

28 Ἰουλίου.

Κ. ΓΙΟΛΔΑΣΗΣ

Ὁ ἐκ Βόλου κ. Δ. Ι. Σαράτης εἶνε σύμφορις. Ἀπὸ εὐθύμου ἀπόψεως θεωρεῖ τὰ πράγματα καὶ χαιρεκάκως πῶς ἀποβλέπει πρὸς τὰ τοῦ θνητοῦ αὐτοῦ βίου, καλλομένη ἢ ἀσχημίαν, ἀκμὴν ἢ παρακμὴν, νεότητα ἢ γῆρας, εἰρωνευόμενος τὴν κατοπτριζομένην ὥραϊαν νεανίδα ὡς ἐπὶ ματαίῳ αὐταρσεκτικῶν ἐπὶ εἰς τὰ προσόντα τῆς, ἀποδίδων δὲ τοὺς αὐτοὺς σκοπούς καὶ εἰς τὸ ὀπισθεν αὐτῆς ἀγγελάκι, ὅπερ μετ' ὀλίγον αὐθαιρέτως κάπως μεταβαπτίζει εἰς διαβόλακι.

ΕΞΑΣΤΙΧΟΝ

Δὲν θὰ γυαλίζουσα ποτὲ, πιστεῦω, μὲ καμῆρι
Ἄρ' ἤξερες πῶς πίσω σου ἔνα μικρὸ ἀγγελάκι
Σοῦ κάνει χοροδουτικῶς φ ο ὄ σ κ α ι ς π ο λ λ α ι ς
[μὲ χάρι]
Σὰρ νὰ ἤθελε νὰ πῆ, θαρρῶ, κι' αὐτὸ τὸ διαβολάκι
Πῶς μὲ μεγάλο φγκιάσιμο καὶ κάλλη ὄλ' ἀφράτα
Ἄερα, τὰχα, κοπανῆς, γλυκεῖά μου μαυρομάτα!

(Βόλος)

ΔΗΜ. Ι. ΣΑΡΑΤΗΣ

Οὕτως ἐρχόμεθα εἰς τὸ τελευταῖον, σταλὲν ἐκ Κεφαλληνίας ὑπὸ τοῦ κ. Ι. Α., ὅπερ εἶνε τὸ καλλίτερον, κρίνεται δὲ ὡς δικαιούμενον νὰ λάβῃ τὸ βραβεῖον. Ὁ κ. Ι. Α. ἀπέστειλε καὶ ἄλλο ἀντίγραφο τοῦ ἐξαστίχου του μὲ διαφορετικὸν τὸν τελευταῖον στίχον, ἀλλ' ἡ διόρθωσις του αὐτῆ ἢ κατόπιν ἐκρίθη λιάν ἀτυχῆς. Ἄντ' αὐτῆς καλὰ θὰ ἔκαμεν ἐάν ἐδιόρθωνεν ἐκεῖνο τὸ «Μὴ φεῦ!», τὸ ἀνδέστατον καὶ ἀμαυροῦν τὸ ἄλλως καλὸν ἐξάστιχόν του, καὶ τὸ ὅποῖον τίποτε δὲν τὸν ἠμποδίζειν ἀπλοῦστάτα καὶ εὐκολώτατα νὰ κάμῃ «Ἄχ, μὴ» ἢ ἄλλο τι ἀνάλογον.

ΤΟ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΕΞΑΣΤΙΧΟΝ

Ἐπ' αὐτὰ μὰτια τὰ γλυκὰ στὸ κάτοπτρο καρφόνει
Καὶ γιὰ τὰ τόσα κάλλη τῆς ἡ κόρη καμαρόνει,
Σὲ καλαμάκι ὀπίσωθε ἐρωτιδεὺς φουσαί
Κ' ἐμπρὸς τὸν χρυσοκράσιναις πομφόλυγας σκορ-
[πύει.

Μὴ φεῦ! οὐρ ταῖς πομφόλυγες, ποῦ σθύνονται
[στὸν ἀέρα,
Τῆς εὐμορφίᾳς τῆς τὰ ὄνειρα σθυσθῶν κι' αὐτὰ
[μιὰ ἡμέρα;

Κεφαλληνία.

Ι. Α.

Ὁ κ. Ι. Α. παρακαλεῖται νὰ δηλώσῃ ἡμῖν τὸ ὄνομά του ἵνα λαμβάνῃ τὸ «Ἀττικὸν Μουσεῖον» δωρεὰν ἐπὶ ἓν ἔτος.

ΝΕΩΤΕΡΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΚΑΙ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

Πιστεύεται ὅτι ὁ Πάπας προτίθεται νὰ ἐπιτρέψῃ αὐτῆς τὴν εἰσοδὸν εἰς τὸ διαμέρισμα τῶν Βοργιῶν, τὸ ὅποῖον εἶναι ἐκ τῶν πλουσιωτέρων τοῦ Βατικανοῦ, καὶ τὸ ὅποῖον ἐκοσμήθη διὰ γραφῶν τοῦ Πιντορίκι. Εἰς τὰς ἑξ αὐτοῦ αἰθούσας ὁ πάπας Πίος VII κατέθηκε πλείστα εἰκόνας καὶ ἀγάλματα.

— Τὸ ἀμερικανικὸν περιοδικὸν Harper's new monthly Magazine δημοσιεύει νέον μυθιστόρημα τοῦ Ἀλφόνσου Δωδὲ ἐπιγραφόμενον «Τὰ τελευταῖα συμβάντα τοῦ ἐνδόξου Ταρταρέν». Ἡ μετάφρασις ἐγένετο ὑπὸ τοῦ κ. Τζαίμς. Ἡ πρωτότυπος γαλλικὴ ἐκδοσις τοῦ ἔργου τούτου γεννιέται τὸν προσεχῆ Νοέμβριον.

— Ἐν Ἀγγλίᾳ ἰδρυθήσεται μετ' ὀλίγον μέγα Ὁδεῖον ἢ ἐκπαιδευτικὸν μουσικῆς. Ὁ κ. Συμεὼν Φῶξ πρὸς ἴδρυσιν τοῦ ἐκπαιδευτηρίου τούτου ἐδωρήσατο ἐν ἑκατομύριον λίρων, ἐτέθη δὲ ἦδη ὁ θεμέλιος λίθος δι' ἐπισήμου τελετῆς ὑπὸ τοῦ πρίγκιπος τῆς Οὐαλλίας ἐν Κένιγκτων Γκῶρ.

— Τὸ τετράχορδον τὸ καλούμενον «Μισδιά» ἐν τῶν περιφημοτέρων ἔργων τοῦ διασήμου Στραδιβαρίου, τὸ ὅποῖον ἀνῆκεν εἰς τὸν καλλιτέχνην Ἄλαρ ἠγοράσθη ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ οἴκου Χιλλ καὶ υἱοῦ ἐν Λονδίῳ ἀντὶ δύο χιλιάδων λίρων στερελινῶν.

— Ἡ αὐτοκράτειρα Φρεδερίκου ἀσχολεῖται εἰς ἀκριβῆ βιογραφίαν τοῦ συζύγου αὐτῆς. Ἡμερολόγια, ἐπιστολαί, σημειώσεις τῆς αὐτοκράτειρας Αὐγουστάς καὶ ἄλλα πολυάριθμα ἔγγραφα ἀποτελοῦσι τὸ ὑλικὸν τῆς βιογραφίας, εἰς τὴν ὁποῖαν θὰ συνεργασθῶσιν ἐπίσης ὁ νῦν αὐτοκρά-

τωρ τῆς Γερμανίας καὶ οἱ κόμπτες Μόλκα καὶ Βλούμενταλ.

— Ἡ βασιλικὴ βιβλιοθήκη τοῦ Βερολίνου ἐκτίσαστο τὸ ἀρχαιότατον ἐκ πάντων τῶν ἐν Γερμανίᾳ ὑπαρχόντων ἐντύπων βιβλίων. Εἶναι τυπωμένον διὰ χαρακτῆρων ἐκ ξύλου κατὰ τὸ 1300.

— Παρὰ τὸ ὄρος Ὀρκα ἐν Βοημίᾳ ἀνεκαλύφθησαν τάφοι, ἐν οἷς εἰρέθησαν σκελετοί, ὅσται καὶ διάφορα ἐργαλεῖα, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Πράγας καθηγητῆς Πίκ, ὁ διευθύνων τὰς ἀνασκαφάς, συμπεραίνει ὅτι τὰ ἔργα ταῦτα ἀνάγονται εἰς 2300 ἔτη π. Χ.

— Ἡ ρωσικὴ κυβέρνησις ἐπέτρεψεν εἰς τῆσδαρας ἐπιστημονικοὺς ὁμίλους ἐκ γάλλων νὰ μελετήσωσι τὴν Ρωσσίαν ὑπὸ γεωργικὴν καὶ βιομηχανικὴν ἐποψίν. Μετὰ τῶν γάλλων ἐπιστημόνων θὰ συνεργασθῶσι καὶ ἐπιστήμονες ρῶσσοι.

— Ἐνθυμοῦνται οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται τὸ σατυρικὸν ἐκεῖνο ἄρθρον τῆς Ἐφημερίδος, κατ' ὃ μηχανικός τις Σόλομοσκ θὰ κατεσκεύαζε μὴχάνημα, δι' οὗ θὰ μετεφέρετο νέος καὶ ὑγιὴς ἀήρ ἐκ τῶν κορυφῶν τῆς Πάρνηθος εἰς Ἀθήνας. Ἡ σατυρικὴ ἔμπνευσις τῆς «Ἐφημερίδος» ἐπῆλθε καὶ εἰς τὸν νοῦν τῶν σοδαρῶν μηχανικῶν τοῦ Λονδίνου, οἱ ὅποιοι, προκειμένου νὰ ἰδρῦσωσιν ἐν τῇ ἀγγλικῇ πρωτεύουσῃ πύργον ὑπερέχοντα κατὰ πολὺ τὸν ἐν Παρίσιος πύργον Ἀϊφέλ, σκέπτονται νὰ χρησιμοποιήσωσι τὸ τεράστιον αὐτοῦ ὕψος ὅπως μεταφέρωσιν ἐκεῖθεν καὶ διανέμωσι διὰ σωλῆνων εἰς τὰς πνιγηρὰς τρώγλας τοῦ ἀκαθάρτου Λονδίνου νέον καὶ καθαρὸν ἀέρα.

— Ἐν Πετροῦπολει πρόκειται νὰ ἰδρυθῆ νέον Ἰνστιτούτον πειραματικῆς ἱατρικῆς, ἐν ᾧ θὰ ἐξετάζωνται ἰδίως αἱ ἐπιδημικαὶ νόσοι καὶ τὰ προφυλακτικὰ καὶ θεραπευτικὰ κατ' αὐτῶν μέσα.

— Τὸ ἐπιθὸν ἔτος θὰ συμπέσωσιν αἱ ἐκατονταετηρίδες τεσσάρων μεγάλων συνθετῶν: τοῦ Ἐρῶλ, γεννηθέντος ἐν Παρίσιος τὴν 28 Ἰανουαρίου 1791, τοῦ Κτοέρνυ, γεννηθέντι ἐν Βιέννῃ τὴν 21 Φεβρουαρίου 1791, τοῦ Μεγερόβερ, γεννηθέντος τὴν 5 Σεπτεμβρίου τοῦ 1791 καὶ τοῦ Μόζαρτ ἀποθανόντος ἐν Βιέννῃ τὴν 5 Δεκεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Ἡ αὐτοκράτειρα Βικτωρία

Δημοσιεύσαντες ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς συνέντευξως τῆς Νάρβας τὴν εἰκόνα τοῦ αὐτοκράτορος Γουλιέλμου, δὲν νομίζομεν ἀκαιρον νὰ δημοσιεύσωμεν σήμερον πιστὴν καὶ ὠραίαν εἰκόνα καὶ τῆς αὐτοκράτειρας Βικτωρίδας, ἵνα οὕτως οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν ἔχουν πρὸ ὀφθαλμῶν πληρὴς τὸ ἰθὺνον σήμερον τὴν κραταίαν αὐτοκρατορίαν ἐστεμμένον ζεύγος.

Σχορδοπώλης

Καὶ ὁ πωλητῆς καλὸς καὶ τὸ ἐμπόρευσμά του ἔτι καλλίτερον. Τὸ πρόσωπόν του ἐκφράζει ἀφέλειαν καὶ εἰλικρίνειαν καὶ

προσελκεῖ ἀγοραστὰς, ἀλλὰ καὶ τὰ σκόρδα του εἶνε καὶ φαίνονται ἀρίστης ποιότητος· θὰ εἶνε βεβαίως ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα φυτεύονται ἀραιά, ἄλλως δὲν ἐξηγεῖται διατί εἶνε καὶ τόσον χονδρά. Εἰκὼν φυσικωτάτη, ὥστε ὁ θεατὴς ἀκουσίως κινδυνεύει νὰ ἀνακράξη: «Πόσον τὰ σκόρδα, πατριώτη;»

Ὁ Παρθενῶν

Ἐξακολουθοῦντες τὴν σειρὰν τῶν καλλιτεχνικῶν εἰκόνων, δι' ἧς σκοποῦν προεθέμεθα νὰ καταστήσωμεν γνωστὰ εἰς τοὺς ἐν Ἑλλάδι καὶ τῇ ἀλλοδαπῇ ἀναγνώστας ἡμῶν τὰ σπουδαιότερα καὶ ὠραιότερα τῶν τοπειῶν ἢ μνημείων αὐτῆς, δημοσιεύομεν ἐν τῷ σημερινῷ φύλλῳ λαμπρὰν εἰκόνα τοῦ Παρθενῶνος.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

ὑπὸ τοῦ κ. Μιλτιάδου Φωτιάδου, γραμματέως τῆς συναδέλφου «Ἐφημερίδος», ἀγγέλλεται ἡ ἐκδοσις ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ 1891. Τὸ ἡμερολόγιον τοῦτο ἔσται πρωτοφανὲς καὶ μοναδικὸν διὰ τὴν Ἑλλάδα διὰ τε τὴν φιλοκαλίαν, τὴν ποικιλίαν καὶ τὴν εὐθηνίαν του. Ὁ ἀποτελεῖται ἐκ 12 τυπογραφικῶν φύλλων εἰς μέγα σχῆμα, θὰ περιέχῃ δὲ πλείστα καλλιτεχνικωτάτας εἰκόνας ἐκτυπωμένας ἐν Λευσίᾳ, ὅν συγχρόνως καὶ φιλολογικὸν ἀνάγνωσμα κάλλιστον καὶ λεύκωμα καταλλήλοτατον δι' αἰθούσας καὶ γραφεῖα. Θὰ τιμᾶται δρ. 2. Πλεῖστοι τῶν μᾶλλον διακρινομένων λογίων ὑπεσχέθησαν τὴν συνεργασίαν των. Τὸ συνιστῶμεν θερμῶς εἰς πάντας.

ὑπὸ τῆς ἐν Ζακύνθῳ διευθύνσεως τοῦ περιοδικοῦ «Ἀνθῶνος» ἀγγέλλεται ἡ προδεχὴς ἐκδοσις τῆς φιλοσοφικοεπιστημονικῆς μελέτης τοῦ Ἀρθούρου Γράφ Ὁ ΔΙΑΒΟΛΟΣ κατὰ γλαφυρὰν μετάφρασιν τοῦ κ. Α. Ζῶν.

ὑπὸ τοῦ ἐκδότου κ. Γ. Δ. Φέξη ἀγγέλλεται ἡ κατὰ φυλλάδια ἐκδοσις τῆς ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛ. ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ τοῦ Πουκεβίλ κατὰ μετάφρασιν Παναγιώτου Ματαράγκα, μετὰ διακοσίων ἐν ὄλῳ εἰκόνων, τῶν ὁποίων δείγματα παρατίθενται ἐν τῇ ἀγγελίᾳ.

ὑπὸ τοῦ κ. Κωνσταντίνου Ἀντιγόνου Λυκόρτα δικηγόρου Ἀθηνῶν ἀγγέλλεται ἡ ἐκδοσις ἐπιστημονικοῦ ἀστρονομικοῦ καὶ φυσικομαθηματικοῦ συγγράμματος ΠΕΡΙ ΚΙΝΗΣΕΩΣ, μέλλοντος ν' ἀνατρέψῃ πᾶσας τὰς γνωστὰς καὶ δεκτὰς μέχρι σήμερον δοξασίας περὶ τῆς κινήσεως τῶν οὐρανίων σωμάτων, κινήσεως τῆς ἕλης ἐν γένει, ἔλξεως τῆς γῆς, κλπ. Τὸ βιβλίον τυποῦται ἐν Λευσίᾳ, θὰ τιμᾶται δὲ δραχμῶν 5.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Ὁ δικηγόρος κ. Ω. πασίγνωστος διὰ τὸ ἀξεστόν των τρόπων του καὶ διὰ τὰ γλωσσικὰ σφάλματά του ἀγορεύει εἰς τὸ δικα-

στήριον ἐκστομίζων μυρίους ὄσους βαρβαρισμοὺς καὶ σολοικισμοὺς.

Ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου, ὄστις καὶ αὐτὸς δὲν εἶνε πολὺ καλλίτερος τοῦ δικηγόρου, ἀνανακτῶν λέγει πρὸς αὐτόν.

— Μά, δι' ὄνομα Θεοῦ! δὲν προσέχετε ὀλίγον εἰς τὰς ἐκφράσεις σας; Ἐγὼ περιμένετε νὰ σας διδάξω;

— Ὅχι, βέβαια, κύριε πρόεδρε, ἀποκρίνεται ὁ δικηγόρος, ὄχι!

*

Ἡ μικρὰ Μαρίκα σήμερον τὸ πρῶτ' ἔκλεισε τὰ ἔξ καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἑβδομον ἔτος τῆς ἡλικίας της. Εἶπε δὲ πρὸς τὸν πατέρα της ὅτι τώρα πλέον θὰ εἶνε ἡρωινωτέρα καὶ ἡσυχωτέρα.

— Ἀλλὰ σήμερον τὸ πρῶτ' νομίζω ὅτι ἐκλαίεις ὅταν σὲ ἐπλυναν.

— Μάλιστα, ἀλλὰ τότε ἦτο ἐπτὰ ἢ ὦρα καὶ δὲν ἦμον ἀκόμη ὠστὸ 7 ἔτων. Τὰς ἑννέα καὶ μισὴ ἐσφάλισα τὰ ἔξ καὶ ἐμβῆκα εἰς τὰ ἐπτὰ.

ΣΥΜΒΟΛΗ

Κηλίδες λίπους ἀφαιροῦνται ἐκκόλως ἀπὸ ὑφασμάτων μεταξίνων ἢ μαλίνων, χρώματος βαθέος καὶ ἀπὸ ὑφασμάτων βαμβακίνων χωρὶς νὰ πέσῃ ἢ κόλλων, οὕτω:

Καλύπτομεν τὴν κηλίδα διὰ λεπτῆς κόψεως γύψου ἢ κιμωλίας, ὡσαύτως καὶ τὸ ἀντίθετον μέρος τοῦ ὑφάσματος. Θέτομεν δὲ αὐτὸ μεταξὺ φύλλων τινῶν χάρτου ἀπορροφητικοῦ (στουποχάρτου) καὶ τὸ σιδηροῦμεν πολλακίς διὰ θερμοῦ σιδήρου.

Ἐὰν δὲ ἡ κηλίς εἶνε ἐπὶ ὀλοσθητικοῦ (σατέν) λευκοῦ ἢ ἄλλου χρώματος ἀνοικτοῦ, ἀφαιρεῖται ἐὰν ῥίψωμεν ἐπ' αὐτῆς τὸ λεγόμενον τάλκον ἢ κοινότερον τουρκιστὶ μαρκάσι καὶ τὸ τρίψωμεν διὰ τοῦ δακτύλου.

Ἐὰν δὲ τὸ λίπος ἦτο ἀναμειγμένον μετὰ ὀξέος καὶ ἐξηλλοιώθῃ τὸ χρῶμα τοῦ ὑφάσματος, ἐπαναφέρομεν τὸ χρῶμα εἰς τὴν πρώτην του ὄψιν, ἐὰν ἐπιστάξωμεν ὀλίγον τι ἄλκαλι πτητικὸν καθαρὸν.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Γ. Μ. Κέρκυραν. Συνδρομὴ σας ἐλήθη, ἀπόδειξιν θὰ λάβητε προσεχῶς. Α. Μ. Ὀδησσόν. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς φιλικὰς ἐνεργείας σας, αἵτινες πάντοτε διατηροῦνται αἱ αὐταί. Θὰ πράξωμεν κατὰ τὰς συμβουλὰς σας, ταχυδρομικῶς σὰς ἀπεστάλσαν τὰ ἐκδοθέντα τεύχη τοῦ Α. Μ. Γ. Ζ. Φιλιππούπολιν. Αἱ ἀποδείξεις ἀπεστάλσαν ταχυδρομικῶς, διὰ τὰ περιτέρω φροντίδατε. Σ. Ν. Μ. Σόφιαν. Φύλλα νέου συνδρομητοῦ ἀπεστάλσαν ταχυδρομικῶς· σὰς ἐγράψαμεν. Διδ. Κ. Σ. Πάτρας. Ἀγγελία ἐλήθη τὰ φύλλα, τῶν 4 συνδρομητῶν ἀπεστάλσαν· λίαν θερμῶς σὰς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς πρὸς τὸ Α. Μ. ἐνεργείας σας. Δ. Ι. Κων(νο)πολις. Δὲν ἀρκεῖ ὁ ἀριθμὸς τῶν 10 συνδρομητῶν· ἐνεργήσατε πρὸς ἐγγραφήν νέων. Ν. Κ. Ροτεσσί. Ἐνεγράφητε καὶ σὰς ἀπεστάλσαν τὰ ἐκδοθέντα φύλλα μετὰ τῆς ἀποδείξεως. Δ. Σ. Μιτυλήνην. Τὰ φύλλα ἐστάλσαν πρὸ πολλοῦ, ταχυδρομικῶς σὰς ἐγράψαμεν.